STJERNEN

147. ÅRGANG • NUMMER 6 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 1998

JUNI 1998

STJERNEN

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Det sidste fotografi, der blev taget af præsident Brigham Young noget tid før hans død i 1877, taget af C. R. Savage; Brigham Youngs navnetræk fra 1875; venligst udlånt af George P. Christophersen. *Bagsiden, fra venstre*: Avistegning af præsident Brigham Young. Skrivepult fremstillet af Brigham Young engang før 1832 og hans værktøjskasse, venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie. Templet i St. George, venligst udlånt af Utah State Historical Society.
***BØRNESTJERNENS* FORSIDE**
Foto: Rebecca Todd

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

BØRNESTJERNEN

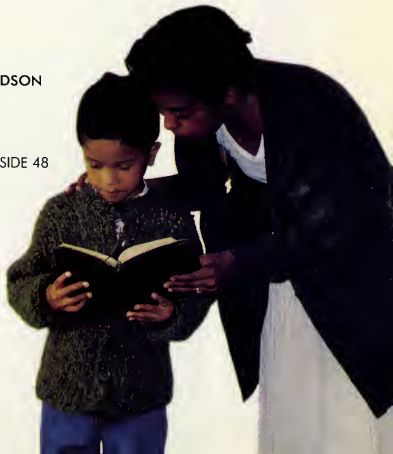

SE SIDE 36

SE SIDE 16

SE SIDE 48

JUNI 1998. 147. årgang. Nummer 6
STJERNEN 98986 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftassistent: Beth Dayley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Todd R. Peterson

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: F. Bo Pedersen
Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

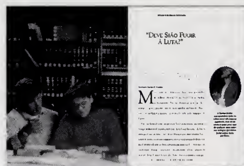
Spørgsmål vedrørende abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge. Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling til stjernerepræsentant eller direkte i menigheden under "Andet". Skriv: "Stjernen".

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, islandsk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

For readers in the United States and Canada:
JUNE 1998 vol. 147 no. 6. STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

VORES INSPIREREDE PROFET

Jeg har i lang tid søgt efter svar på nogle spørgsmål. Endelig fandt jeg de svar, som jeg havde brug for, i præsident Gordon B. Hinckleys budskab »Tro mod troen« i A *Liahona* (portugisisk), september 1996. Jeg er min himmelske Fader taknemlig for vores inspirerede profet. Min fornuft og min tro siger mig, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand.

Greici Christine de Assis,
Cosmopolis Ward,
Mogi Mirim Stav i Brasilien

AT SÅ EVANGELIETS FRØ

Jeg er nyt medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er også ivrig læsehest, og fra første gang jeg læste et eksemplar af *Liahona* (spansk), har jeg været begejstret abonnent. Hvert nummer, især konferenceudgaverne, er en kilde til lys for mig. De inspirerer mig i min kaldelse og andre opgaver.

Min søn og jeg viser også tidsskrifterne til vores venner, som ikke er medlemmer af Kirken. Flere venner har vist interesse og spurgt, om de måtte låne et eksemplar med hjem, så de kunne læse det. Jeg beder til, at vor himmelske Fader vil hjælpe disse små evangeliske frø med at slå rod, vokse og bære frugt.

Ana Ester Parabue,
Bragado Gren,
Chivilcoy Distrikt i Argentina

BELØNNINGEN VED AT VENTE

Efter at have ventet to uger ekstra på et eksemplar af *Valkeus* (finsk), glædede jeg mig over at se dets farver og billeder af glade mennesker. Jeg glædede mig over at læse dets ord, at tænke på alle de steder i verden, hvor det læses, og føle Helligånden vidne om dette enestående tidsskrift.

Jorma Kallio,
Turku 1. Ward,
Tampere Stav i Finland

HANS INTERESSE FOR OS

Det jeg blev undervist af missionærerne, erfarede jeg, at Mormons Bog er åbenbaring til menneskeheden. Den belærer os om, hvad vi skal gøre for at skabe himlen på jorden. Som medlem af Kirken ved jeg, at Mormons Bog er et yderligere bevis på Guds interesse for os. Hans kirke giver os evig lykke.

Nadia Suzette Raméliarisoa,
Antananarivo 2. Gren,
Antananarivo Distrikt på Madagaskar

ET MIDDEL TIL AT LÆRE SANDHEDEN

Når jeg læser *Liahona* (engelsk), glæder jeg mig over de forskellige artikler fra bidragydere over hele verden. Det er, som om Herrens Ånd virker i mig, når jeg læser dem. Jeg er taknemlig for at have *Liahona* som et middel til at lære sandheden at kende.

Louie A. Arcangel,
Lal-Lo Gren,
Aparri Distrikt i Filippinerne

FØDT PÅ NY

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vores individuelle stræben efter at blive født på ny, at opnå en genopvågnen, ledsages af en evig søgen efter det, som er ædelt og godt. Ligesom Nikodemus vil mange spørge, hvordan man kan blive født igen (se Joh 3:4). Svaret er stadig det samme: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).

Den spørgende Thomas stillede et vigtigt spørgsmål: »Herre . . . hvordan kan vi så kende vejen?« Det eviggyldige svar lød: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:5-6).

Når vi er åndeligt genfødt af Gud, vil vi kunne svare bekræftende på Almas spørgsmål: »Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (Alma 5:14). At blive født på ny vil sige, at vi udviser en tro, som ikke vakler og ikke let lader sig lede på vildspor.

Mange medlemmer mener fejlagtigt, når de må drikke af det bitre bæger, som de er blevet tildelt, at andre slipper for dette bæger. I de første ord til folket på det vestlige kontinent talte Jesus fra Nazaret gribende om det bitre bæger, som Faderen havde givet ham (se 3 Nephi 11:11). Enhver sjæl må

Frelserens budskab er det samme i dag, som det var ved brønden eller i kornmarken eller ved Galilæas Sø. Det er det budskab, at der kan skabes et himmelsk rige på jord, sådan som der er i himlen, og at de, der påtager sig hans værk, skal fødes to gange og fornys i hjerte og ånd.

TIL VENSTRE: FOTO: CRAIG DIMOND; TIL HØJRE: NIKODEMUS BELÆRES AF KRISTUS, AF ROBERT T. BARRETT

sluge et vist mål bitterhed. Forældre til et barn, der kommer på afveje, oplever en sorg, der trodser enhver beskrivelse. En kvinde, hvis mand er ond eller ufølsom, føler sig dagligt sønderknust. Medlemmer, der ikke bliver gift, føler måske sorg og skuffelse. Men når man har drukket det bitre bæger, kommer der et tidspunkt, hvor man må erkende situationen, som den er, og række opad og ud til andre. Præsident Harold B. Lee sagde: »Lad ikke selvynk eller fortvivlelse lokke dig bort fra den kurs, som du ved er rigtig.« Frelseren har sat kompasset, vi må fødes igen i ånd og hjerte.

For en del år siden vandt Bonnie McKean Giauque en landsdækkende konkurrence, der gik ud på at udsmykke sin kørestol flottest. Denne mor fra Salt Lake City var ramt af sklerose og måtte sørge for sin mand og sine fem dejlige døtre fra en kørestol. Hun udsmykkede sin kørestol som en kludedukke, så de børn, der så hende, fik noget andet at tale om end hendes handicap. En fastesøndag fortalte hun, at hun og en anden ven, der også var handicappet, havde sagt til hinanden: »Er vi ikke heldige, at vi har kørestole?«

James Reston, en politisk iagttager fra New York Times, bemærkede: »Da den engelske forfatter G. K. Chesterton skrev sin selvbiografi henimod slutningen af et begivenhedsrigt liv, sagde han, at det vigtigste, som han havde lært, var at tage alting med taknemlighed, i stedet for at tage alting for givet.« Hr. Reston bemærkede også, at uanset hvor pessimistisk man så på vore gamle hæderkronede institutioner, »kan man selv i de situationer, eller måske især i dem, enten give op eller falde tilbage på personlige venskaber eller en trofast kærlighed, eller ærlig og hæderlig omgang med sine medmennesker.« I Shakespeares *Hamlet* giver Polonius følgende råd til sin søn: »Har du en ven, hvis valg har stået sin prøve, da knyt ham til din sjæl med bånd af stål« (William Shakespeare: Skuespil, Gyldendal, 1966, Første akt, tredje scene, linje 65).

Thomas spurgte, hvordan vi så skal kende vejen (se Joh 14:5). Vi finder den ved at se ud over os selv. En nær ven siger: »Jeg må hele tiden mindes om faren ved kun at tænke på mig selv og klynge mig for meget til min egen sjæl. Når jeg søger at bevare mig selv, klemmer jeg jo livet af mig selv.« Der ligger en alvorlig fare i at tænke for meget på vore egne ønsker og behov, hvilket kvæler muligheden for at blive født på ny. Der kan ikke rejses tvivl om betydningen af at blive åndeligt genfødt. Apostlen Paulus sagde til romerne: »Det, kødet vil, er død, og det, Ånden vil, er liv og fred« (Rom 8:6).

Dette er ikke et passivt liv. Guds ord opstiller konstant billeder, der udstråler liv og handling og kraft, som under hans vejledning kan styres og tøjles. »Er pottemageren ikke herre over sit ler, så at han af den samme masse kan lave fornemme kar og kar til dagligt brug?« spurgte Paulus romerne (Rom 9:21). Ældste Thomas E. McKay, en assistent til De Tolv, sagde om sin bror præsident David O McKay: »Som børn svømmede vi i de kølige bække omkring Huntsville. David var altid den første i det kolde vand, og han råbte til os frygtsomme, som stod oppe på bredden: ›Kom bare i, vandet er alle tiders.‹« Der kommer et tidspunkt, hvor vi må springe ned i det kolde vand, uanset hvor skræmmende det virker.

For eksempel er det forkert, når kvinder mener, at livet først begynder, efter at man er blevet gift. En kvinde skal have sin egen identitet og gøre gavn og føle sig betydningsfuld, hvadenten hun er enlig eller gift. Hun skal også føle, at hun har noget at tilbyde. Shakespeare lader Portia fra *Købmanden fra Venedig* sige: »For min egen skyld alene, ville jeg ikke nære noget ønske om at blive meget bedre, men for din skyld ville jeg ønske, at jeg var tyve gange bedre, end jeg er« (Tredje akt, anden scene, linje 50-53).

FOTO: CRAIG DIMOND

I den guddommelige Forløsers budskab er der håb til alle, håb om stor kraft til forældre og andre, der til tider kan føle sig fattige i ånden.

I den guddommelige Forløsers budskab er der håb til alle, håb om stor kraft til forældre og andre, der til tider kan føle sig fattige i ånden, undertrykte og uelskede. Det er et stort håb om en ny fødsel. De, der fødes af Ånden, nyder stor frihed. De kan være som vinden, der »blæser, hvorhen den vil«, og ingen ved, »hvor den kommer fra, og hvor den farer hen« (Joh 3:8). Når de således er født for anden gang, kan de frigøre sig fra selvynkens, tvivlens, skuffelsens og ensomhedens snærende lænker og blive løftet op mod høje og ædle mål. »Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes« (Es 40:31).

Frelserens budskab er det samme i dag, som det var ved brønden eller i kornmarken eller ved Galilæas Sø. Det er det budskab, at der kan skabes et himmelsk rige på jord, sådan som der er i himlen, og at de, der påtager sig hans værk, skal blive genfødt og fornys i hjerte og ånd. Det er det budskab, at de, der drikker af det vand, som Mesteren giver dem, »skal aldrig i evighed tørste«, men at det vand skal i dem blive til »en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

De, der påtager sig andres byrde, skal finde uudsigelig glæde. Denne storslåede glæde er tilgængelig for enhver, selv den mest ydmyge og usle. Den er inden for alles rækkevidde. Vi når Skaberen gennem hans børn. Den, der giver et glas vand til en tørstende, giver det til Frelseren, og den, der tager imod det vand, modtager den evige Fader, som sendte ham.

Vi bør ikke kun sørge for vore egne medlemmer. Jeg mindes, dengang jeg som ung missionær blev ramt af

Hvis det udføres i den rette ånd, findes der ingen større gudsdyrkelse end uselvisk at tjene andre.

gulsot, som blev kaldet »missionærsygen«. Jeg var så dødssyg, at jeg var bange for, at jeg ikke skulle dø. En god kvinde, som ikke tilhørte vores tro, plejede mig. Jeg mente, at hun bogstaveligt reddede mit liv. Den storslåede pleje krævede hun ingen betaling for. Jeg glæder mig til at se hende i den næste verden, hvis jeg er værdig til at komme, hvor hun er.

Hvis det udføres i den rette ånd, findes der ingen større gudsdyrkelse end det at tjene andre, uanset tro, overbevisning eller social status. Verdens Frelser sagde det ganske enkelt: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Måske kan en af vores gaver være noget så enkelt og ukompliceret som et smil eller et venligt ord. Enkel, men ophøjet kommunikation fra en, der udviser interesse, opløfter den ensomme sjæl, så den ulykkelig kan opmuntres. Jeg beder ydmygt om, at vi alle må blive født på ny, så vi får øjnene op for alt det gode, vi kan gøre. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Den, der er blevet født på ny og har oplevet en genopvågnen, stræber efter alt det, som er ædelt og godt.

2. At blive født på ny vil sige, at vi udøver urokkelig tro på Gud.

3. De, der er født af Ånden, nyder stor frihed – frihed fra selvynkens, tvivlens, skuffelsens og ensomhedens snærende lænker, og frihed til at blive løftet op mod højere mål for kristen livsførelse.

4. De, der påtager sig Frelserens værk, skal blive genfødt og fornys på hjerte og ånd.

NOGET SÅ ENKELT SOM EN SOLNEDGANG

Sarah Barton

Det var tusmørke, da mor og jeg kørte hen til mine bedsteforældre. Jeg stirrede ud af vinduet, fordybet i mine egne tanker.

»Smuk solnedgang,« bemærkede min mor.

»Mmmm,« mumlede jeg samtykkende, da jeg for første gang fik øje på den strålende solnedgang.

»Ved du, hvad Davy siger?« spurgte hun mig. Min interesse var vakt, og jeg så på hende. Eloise, min mors bedste veninde, var død to år tidligere efter en sej kamp mod kræften. Hun havde efterladt sig fire børn. Den yngste var syv-årige Davy.

»Han siger, at solnedgange får ham til at tænke på sin mor,« sagde hun og kæmpede med tårerne. »Han siger, at det er lige som om, hun smiler til ham.«

Jeg rettede opmærksomheden mod aftenhimlen. Davys ord gav mig et nyt perspektiv. Solnedgangen var mere end bare et virvar af rødt og gult, som tegnede smukke mønstre på himlen. Det var en erindring om Eloise og andre, der var gået bort, og deres kærlighed til dem, de måtte lade tilbage.

Mens vi kørte videre i stilhed, så jeg solnedgangen blive til nat. Pludselig var jeg blevet mere opmærksom på træernes, stjernernes, månens og skyernes skønhed. Jeg er min himmelske Fader taknemlig for de gaver, som han giver os hver eneste dag. Og jeg er taknemlig for en lille dreng, der kan se sin himmelske Faders kærlighed i noget så enkelt som en solnedgang. □

DEN ENKELTES MAGT

RIGMOR HEISTØS EKSEMPEL

Jan U. Pinborough og Marvin K. Gardner

»Og således ser vi, at Herren ved ringe midler kan udføre store ting« (1 Nephi 16:29).

Af og til ser vi fatalistisk på verden omkring os. »Sådan er tingenes tilstand bare,« siger vi. »Hvordan skulle jeg kunne ændre på dem?« Men selv gennem den mest ydmyge af os, der virker inden for sin egen sfære, kan Herren udrette store gerninger. Hør blot om en 78-årig kvinde fra Norge. Hun hedder Rigmor Heistø, og hendes erfaringer er bevis på, hvor stor magt et menneske kan have – et menneske, der har givet sit liv til Herren.

»I STORM«

Rigmor Heistø var allerede 43 år, da denne historie tager sin begyndelse. Det var i 1963, og Rigmor førte på mange måder et behageligt liv. Hun var gift med en fremtrædende læge og havde tre børn, som hun elskede. Som de fleste andre nordmænd tilhørte hun den lutheranske kirke, som er Norges statskirke. Hun deltog også i to bibelkredse.

Men alt var ikke bare idyl. Nogle af hendes familiemedlemmer havde dårligt helbred, og hendes ægteskab knagede.

Da ældste John Storheim og ældste John Marshall bankede på Rigmors dør, blev hun straks rørt. Hun syntes, at deres budskab var fascinerende; siden begyndte hun at fornemme, at det var sandt. Hendes samtaler med dem besvarede nogle af de spørgsmål, som hun altid havde haft – og rejste nogle andre. Hun tog sine spørgsmål med hen til sine bibelkredse. Lederen af den ene bibelkreds blev så rystet over Rigmors spørgsmål, at han bad hende om at holde op med at komme til kredsens møder. Andre venner tryglede hende om at holde op med at tale med missionærerne. Hendes mand var imod hendes omvendelse. Presset blev faktisk så stærkt, at Rigmor bad missionærerne om ikke at komme tilbage, men hun havde besluttet at holde fast ved de sandheder, som hun havde lært fra dem.

I mange måneder bad Rigmor om, at hun måtte glemme Kirken, hvis den – som hendes venner påstod – virkelig var djævelens kirke. Men jo mere hun bad, desto mere blev hun mindet om Kirken. Til sidst gik hun til gudstjeneste i sin kirke, hvor man spillede to salmer, som hun havde hørt på en plade med »Tabernakelkoret«. Da

Rigmor Heistø (yderst til højre) og Astrid Mansrud ser på en bog, som Rigmor fik udgivet om sammenlignende religionskundskab – et af søster Heistøs mange projekter, som har hjulpet Kirken med at opnå større forståelse i Norge.

FOTO: JED CLARK

***Til venstre*: Søster Heistøs bog *Dette tror vi*. *Herover*: Hun har fremmet venskaber mellem fremtrædende sidste dages hellige og nordmænd, som for eksempel ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum og hans hustru June – og Guttorm Fløistad, professor i filosofi ved Oslos universitet, og hans hustru Kirsten. *Øverst til højre*: Rigmor taler med professor Fløistad (til venstre) og professor Truman Madsen fra BYU. *Til højre*: Rigmor koordinerer PA-indsatsen med ældste Stein Pedersen og, *nederst til højre*, Osvald Bjareng. *Herunder*: Gudmund Hernes, Norges undervisnings-, forsknings- og kirkeminister, taler til unge sidste dages hellige i 1995.**

præsten rejste sig og opfordrede menigheden: »Tænk på jeres ledere, som har talt Guds ord til jer« (Heb 13:7), da vidste Rigmor i sit hjerte, at det var missionærerne, som havde talt Guds ord til hende. Hun besluttede at følge sin nye tro, uanset konsekvenserne.

Rigmors mand var blevet påvirket af en ukorrekt og negativ beskrivelse af Kirken i en bog, der var skrevet af en anset norsk teolog ved navn Einar Molland. Så først nægtede han at give sin tilladelse til, at Rigmor kunne blive døbt, men siden gav han den nødtvungent. Rigmor blev døbt i 1964; tre år senere blev hun og hendes mand skilt.

Nu stod Rigmor over for en meget vanskelig situation. Hun forlod sit dejlige hjem og flyttede ind i en lille lejlighed. Da hun nu måtte klare sig selv økonomisk, måtte hun ud på arbejdsmarkedet for første gang siden sit ældste barns fødsel. Men, som profeten Joseph Smith skrev, kan et lille ror, der yder en indsats, holde et stort skib på kurs »i storm«. Og hvis vi vil »gøre alt, hvad der står i vor magt«, kan vi »med største vished vente«, at hans mægtige, frelsende kraft til sidst vil manifesteres i vores liv (se L&P 123:16-17).

FOTO: ERLEND D. PETERSON

AT GØRE ALT, HVAD DER VAR I HENDES MAGT

Med intelligens, energi og beslutsomhed gjorde Rigmor alt, hvad der var i hendes magt. Hun arbejdede i en kort periode som kontorassistent og fik siden job som lærervikar på et gymnasium. Nazisternes besættelse af Norge i 1940 havde sat en stopper for hendes studier ved universitetet. Nu indskrev Rigmor sig på seminariet for at blive lærer. Og det var her, at hendes livslange mission som goodwill-ambassadør for Kirken begyndte.

En dag i 1967, i en time om etik, sagde den unge teologiprofessor Inge Lønning, der senere blev rektor for Oslos universitet og redaktør af *Norsk teologisk tidsskrift*, at folk i Norge havde fuldkommen frihed med hensyn til religion. Her brød Rigmor straks ind. »Det gælder kun medlemmer af statskirken,« sagde hun. »Bare prøv at tro på et af de andre trossamfund.«

I en pause mellem timerne fortalte hun professor Lønning, at hendes tidligere mand var blevet vildledt af de fejlagtige oplysninger om Kirken, som fandtes i en bog af Einar Molland. Da professor Lønning fortalte, at hun ofte spiste frokost med Einar Molland, bad Rigmor hende om at arrangere et møde.

Og sådan gik det til, at Rigmor Heistø, der kun havde været medlem af Kirken i få år, befandt sig hos Norges førende teolog. »Godmorgen, fru Heistø,« hilste han hende. »Jeg kan forstå, at folk konverterer til katolicismen, metodismen eller baptismen, men hvordan kan nogen dog konvertere til mormonismen?«

Med sin typiske afvæbnende og lune ligefremhed svarede Rigmor: »Hvis jeg ikke havde vidst mere om Kirken, end De gør, så havde det også været det sidste, jeg ville have gjort.« Så spurgte hun: »Hvorfra har De alt det sludder, som De skrev i Deres bog?« Da professor Molland svarede, at han havde fundet det i bøger på universitetsbiblioteket, fortalte hun ham, at han kunne have fået de korrekte oplysninger fra missionspræsidenten, hvis kontor kun lå få hundrede meter nede ad vejen. Og så forklarede hun, hvilken skade de fejlagtige oplysninger havde forvoldt i hendes hjem.

Professor Molland blev meget ked af det og lovede at rette afsnittet om Kirken i det næste oplag. I overensstemmelse med sit løfte tillod professor Molland i 1977 missionspræsident John Langeland, søster Heistø og andre at læse afsnittet om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige igennem, inden den reviderede udgave udkom i 1978. »Jeg har aldrig følt Ånden røre mig stærkere,« siger søster Heistø med det vigtige møde i tankerne. »Da jeg forlod professor Mollands kontor, var vi de bedste venner.«

EN KREDS AF VENSKAB OG FORSTÅELSE

Rigmor fuldførte sin læreruddannelse og begyndte at undervise på fuld tid. Derefter gennemførte hun et treårigt kursus som lærer for ordblinde. I 1980 fik hun til opgave at udforme et samfundsfagsmateriale til ottende

og niende klasse. Hun rejste til Brigham Young University for at lave research og skrive en bog om udviklingspsykologi. Og så i 1988, som 68-årig, modtog hun sin magistergrad i kristendom fra menighedsfakultetet ved universitetet i Oslo, hvor de fleste lutheranske præster får deres uddannelse.

Der er i høj grad brug for undervisning om Kirken i Norge, hvor statskirken i mange år var den eneste, der nød officiel anerkendelse. I 1845 tilstod den såkaldte fritænkerlov visse andre kristne kirker at opnå anerkendelse som frikirker. Men på grund af nogle vigtige lærepunkter fik Kirken ikke officiel anerkendelse før i 1960'erne. Og det var ikke før i 1988, at Kirken blev officielt registreret. »Kirkens eksistens anerkendes nu,« siger søster Heistø, »men mange mennesker mener stadig ikke, at de sidste dages hellige er kristne.«

Så da en af Rigmors lærere på menighedsfakultetet, nemlig filosofiprofessor Guttorm Fløistad, bad sine elever om at komme med forslag til emner, så hun straks en mulighed for at undervise andre om Kirken. Hun foreslog, at klassen skulle studere det filosofiske grundlag for mormonismen. Professoren gik med på ideen, og den sidste dages hellige professor Truman Madsen, der på det tidspunkt var leder af Brigham Young University Jerusalem Center, blev inviteret op for at holde forelæsninger på Oslos universitet. Efter dr. Madsens besøg i Norge i 1986 iværksatte man et udvekslingsprogram mellem norske professorer og professorer fra BYU. Guttorm Fløistad var den første norske professor, der besøgte Utah i forbindelse med dette udvekslingsprogram. Og Inge Lønning (der nu er rektor for Oslos universitet), som havde arrangeret mødet mellem Rigmor og professor Molland, var den næste. Den tredje professor fra Norge, der besøgte BYU, var Francis Sejersted, der er formand for Nobelpriskomiteen. Den fjerde var Gudmund Hernes, der er undervisnings-, forsknings- og kirkeminister i Norge.

Og sådan begyndte Kirken at få en kreds af venner, der stadig vokser. Da Rigmor fandt ud af, at det norske bibelselskab havde en pjece, der opfordrede alle skolebørn til at se en film, der nedgjorde Kirken, ringede hun til selskabets formand. Hun bad ham om at se filmen og derefter læse en bog, hvori medlemmer af Kirken tilbageviser filmens påstande. Manden havde truffet Truman Madsen og havde været så imponeret af hans oprigtighed, at han med glæde efterkom Rigmors opfordring. Flere måneder senere fjernede han filmen fra selskabets katalog og hjalp med til at få den fjernet fuldstændig fra norske skoler.

I løbet af sin karriere har Rigmor præsenteret mange unge mennesker for Kirken gennem kurser i sammenlignende religionskundskab. Når elever fik til opgave at skrive om Kirken, inviterede hun dem hjem og underviste dem over en gang vafler med syltetøj. Hvert år i otte år opstillede hun en udstilling om Kirken ved en årlig konference for tusinder af religionslærere.

En af Rigmors muligvis største bidrag har været at redigere en bog om sammenlignende religionskundskab, der hedder *Dette tror vi*, der blev trykt i 1994. Rigmor står i spidsen for en gruppe, der består af repræsentanter for 37 trossamfund. Hun gav en repræsentant for hver af de religiøse grupper til opgave at skrive et kapitel om deres religion i bogen. »De var glade for muligheden for at skrive om det, de troede på,« siger søster Heistø. »Ligesom jeg selv var de kede af alle de fejlinformationer, som blev trykt om deres respektive kirker.«

Rigmor repræsenterede også minoritetsreligioner ved et seminar om religionsundervisning i norske skoler i 1994. Der talte hun om vigtigheden af udelukkende at anvende korrekte informationer i undervisningen. Emnet har stor interesse, fordi en lov fra 1997 kræver, at norske skolebørn skal lære om andre religioner.

»ÅH, HER ER DER NOGET, SOM JEG KAN GØRE«

Søster Heistøs stærke selvtillid bygger på overbevisning. »Evangeliet er det bedste budskab på jorden,« siger hun. »Der er ingen, som kan være sammen med mig i mere end fem minutter, uden at få at vide, hvem jeg er.«

FOTO: JED CLARK

I en alder af 78 gør Rigmor Heistø alt, hvad han magter at gøre for at hjælpe Herren med at udføre hans hensigter i Norge.

Men Rigmor betragter ikke sin villighed til at stå frem som særlig modig. »Jeg har egentlig ikke brug for mod,« siger søster Heistø. »Jeg tænker bare: ›Åh, her er der noget, som jeg kan gøre.‹« En dag læste hun for eksempel en avisartikel, hvori Georg Fredrik Rieber-Mohn, Norges rigsadvokat, beklagede familiens og kulturværdiernes tilstand i Norge. Han advarede om, at jagten på materielle goder kunne knuse landet, og han opfordrede statskirken til mere myndigt at belære om værdier.

Søster Heistø syntes, at rigsadvokaten skulle vide, at der faktisk var en kirke, der allerede gjorde det, som han opfordrede til, og at dens navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Så hun skrev et brev til ham.

En uge senere ringede rigsadvokaten selv til søster Heistø og bad hende om at mødes med ham. Som følge heraf tilbragte hun flere timer med at fortælle hr. Rieber-Mohn om Kirken. »Jeg tror, at Herren ved to ting om mig,« siger søster Heistø. »Han ved, at jeg ikke er bange for at tale med folk. Og hvorfor skulle jeg dog også være det? . . . Og,« tilføjer hun smilende, »han ved, at jeg er godt skåret for tungebåndet.«

Nu bliver Rigmor eftertænksom: »Mine børn er gift og har selv børn. (En datter og nogle børnebørn har siden sluttet sig til Kirken). Jeg kan selv vælge, hvad jeg vil bruge min tid på. Og det er så Kirken. Det er ikke noget at prale af. Tænk på alle de fantastiske oplevelser, jeg hele tiden har. Det er svært at være alene – så jo mere ensom, jeg føler mig, desto flere udfordringer påtager jeg mig.«

Så peger hun hen på et billede, der hænger i hendes stue. Det er et billede af Kristus med tornekrone. »Selvynk er en følelse, som jeg ikke lukker ind i mit hjem,« siger hun. »Når jeg kan mærke den snige sig ind på mig, ser jeg bare hen på mit billede af Kristus. ›Undskyld,‹ siger jeg så. ›Du har lidt meget mere for mig, end jeg lider for dig.‹«

Så i en alder af 78 fortsætter Rigmor Heistø trofast med at gøre alt, hvad hun magter at gøre og hjælper muntert Herren med at udføre sine hensigter i Norge. □

Mange medlemmer over hele verden yder ligesom Rigmor Heistø en indsats i deres samfund – på lokalt, nationalt eller internationalt plan. Vi vil gerne fortælle vore læsere om deres oplevelser. Hvis du kender nogen, ung eller gammel, der har udrettet noget for andre, så fortæl os om vedkommende. Send breve eller artikler til »You Can Make a Difference«, International Magazines, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, Utah, USA 84150-3223. Hvis det er muligt bedes du venligst vedlægge mindst et billede af den person, du skriver om.

EN FÆLLES BØN

Sian Owen Bessey

Mine klassekammerater og jeg overnattede i Tanyllyn Lodge i de walisiske bjerge som led i vores geografiekskursion. Jeg var glad for, at min veninde Louise og jeg skulle dele værelse.

Det tog sin tid, før vi var klar til at gå i seng. Vi skiftedes til at benytte den lille håndvask i værelset og det endnu mindre spejl. Vi lagde tøjet til næste dag frem sammen med vores vandrestøvler og tykke sokker. Louise blev færdig før mig og lagde sig i sin seng.

Da jeg var færdig med det hele, bortset fra min aftenbøn, tøvede jeg lidt ved siden af min seng. Louise var ikke medlem af Kirken og anede ikke, at jeg bad aftenbøn hver aften.

Min første indskydelse var at smutte i seng ligesom hende, og lade som om jeg sov, mens jeg bad en stille bøn. Men der var to minusser ved den beslutning. For det første vidste jeg, at Louise ville tale til mig, så jeg ikke kunne bede uforstyrret. Og for det andet var jeg lidt bekymret for morgendagens strabadser og havde behov for bønnens trøstende virkning.

Jeg tøvede ubeslutsomt et øjeblik, så kiggede jeg hen på Louise og sagde, at jeg ville bede en bøn. Hun så lidt forbløffet ud, men inden hun kunne nå at sige noget, knælede jeg ned ved siden af sengen, bøjede mit hoved, lukkede øjnene og bad en stille, personlig bøn. Hun stirrede stadig på mig, da jeg rejste mig.

Der herskede pinlig tavshed, mens jeg krøb i seng. Mens jeg tænkte nervøst på noget at sige, sagde Louise: »Sian, gør du det hver aften?«

»Ja,« svarede jeg.

Der var en kort pause, men så fulgte spørgsmålet: »Hvad siger du så?«

Jeg var forbavset. Jeg havde aldrig tænkt over, at der nogen, som ikke vidste, hvordan man beder. Jeg fortalte Louise, at jeg indledte mine bønner med at henvende mig til min himmelske Fader. Derefter takkede jeg ham for de velsignelser, som jeg havde modtaget, bad ham om at hjælpe mig og afsluttede min bøn i Jesu Kristi navn.

Der opstod endnu en pause, og mens der var helt stille, kunne jeg mærke mit hjerte hamre. Inden jeg nåede at miste modet spurgte jeg hende, om hun havde lyst til at bede med mig.

ILLUSTRERET AF LEE SHAW

»Ja,« sagde hun. »Hvad gør vi?«

Vi knælede sammen ved siden af sengen, og jeg bad højt. Da det var overstået, spurgte jeg hende, hvad hun følte.

Hun smilede genert. »Du har givet mig noget at tænke over.«

Jeg ved ikke, hvad Louise tænkte på, da vi lå i vores senge bagefter. Men mine tanker var fulde af taknemlighed. Mens vi lå der i mørket, følte jeg Ånden bekræfte, at vi virkelig har en himmelsk Fader, som elsker os og lytter til vore bønner. Jeg håber også, at Louise følte det. □

PLANT FORJÆTTELSER I BØRNENES HJERTER

Ældste Bruce C. Hafen
De Halvfjerds

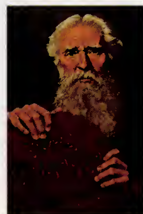
For nogle år siden rejste vores teenagesøn langt hjemmefra. Afstanden gjorde kommunikationen så besværlig, at vi kun kunne sende ham en kort besked med denne efterskrift: »Læs Alma 37:35-37.« Her siger Alma: »O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom . . . Ja, råb til Gud om hele dit underhold . . . lad dit hjertes attrå være til Herren evindeligt . . . og han vil vejlede dig til det gode.«

I sin lige så korte besked sluttede vores søn med ordene: »Læs L&P 2.« Der fandt vi Moronis ord til Joseph Smith, hvor han lover, at inden Herrens andet komme, skal præstedømmet åbenbares ved Elias' hånd, han, som »skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre.

Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt øde ved hans komme« (L&P 2:2-3).

Jeg blev dybt rørt over hans svar. Jeg spekulerede på, om han var klar over, hvilke dybsindige tanker han slog an. Han viste sin anerkendelse af det femte bud, nemlig »ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12).

Moronis tilpasning af Malakias' profeti (se Mal 4:5-6) fører ånden og løftet i det femte bud meget længere end bare til at vise respekt for sine forældre, hvor vigtigt det end er. Moroni lover, at Elias' ånd –

At ære sin far og sin mor i den fulde betydning af det femte bud medfører ikke blot evige velsignelser for familier, men medvirker også til at skabe stærke samfund.

TIL VENSTRE: LOVGIVEREN MOSES, AF TED HENNINGER; TIL HØJRE: FOTO: STEVE BUNDERSON

præstedømmets magt, som besegler familier til hinanden – ville plante et ønske i børnenes hjerter om at opnå de samme forjættelser, som Herren gav til Abraham. For mange sidste dages hellige børn er det de løfter, som de giver deres egne jordiske forældre i templet. Og indfrielsen af disse løfter vil ikke blot frelse dem selv, men »hele jorden« fra at blive lagt »øde«.

EN MIRAKULØS FORANDRING I HJERTERNE

Hvor er det dog mirakuløst, at en tørst, ja, en længsel efter disse vidunderlige løfter kan slå rod i vore børns hjerter! Jeg formoder, at mange forældre i Kirken ligesom vi beder om, at denne hunger må blive plantet i deres børns hjerter.

For at forklare, hvorfor jeg blev så bevæget over min søns svar, må jeg først fortælle en historie om hans storebror, der blev født kort efter min fars død. Vi gav denne søn hans farfars navn som mellemnavn. Da han var mindre, syntes han, at det var et pinligt gammeldags navn, og brugte det derfor aldrig. Men da han begyndte at konkurrere i debatter i gymnasiet og fandt ud af, at hans farfar havde vundet mange debatkonkurrencer i 1920'erne, fornemmede han pludselig et bånd til sin navnebror. Min far havde ført dagbog det meste af sit voksne liv, og en dag viste jeg min søn en beskrivelse af en af farfars store debatter. Jeg lod ham beholde dagbogen og håbede, at han ville læse i den.

Han var en god dreng, men han var ikke let at opdrage. Vi bad om tålmodighed. Vi bad om, at troens frø måtte slå rod i hans hjerte, men vi vidste, at vi ikke kunne fremtvinge denne proces. Jeg tænkte dengang tit på min egen storebror, der var omkommet i en bilulykke i sine viltre ungdomsår. Som mine forældre dog havde bedt og sørget over ham! Så en aften gav min søn mig et kort brev: »Jeg vil aldrig gøre noget, der vil såre dig og mor, sådan som din brors problemer sårede dine forældre.« Jeg spekulerede på, hvordan han kunne vide noget om noget så personligt, der var sket for en generation siden. Så kom jeg i tanker om dagbogen, men jeg besluttede ikke at spørge nærmere.

Et par uger senere kæmpede vores søn sig gennem en meget prøvende oplevelse, og han kom ind til os sent en aften for at fortælle, hvad der var sket. »Far, jeg har aldrig kendt farfar Hafen, men jeg fornemmede, at han var der og hjalp mig.« Jeg knugede ham ind til mig den aften, og jeg fortalte ham mere om hans farfar.

Ikke længe efter overvejede han, om han skulle tage på mission. Vi var til familiefest i det sydlige Utah. En eftermiddag kørte han uden nogen nærmere forklaring ud til en afsidesliggende canyon, hvor hans farfar havde elsket at ride på sine heste – ja, faktisk var det det sted, hvor han døde. Vores søn havde læst om denne canyon i dagbogen og havde set den på afstand, men aldrig været der. Han fandt et fredeligt sted derinde, knælede ned og bad Herren om hjælp til at finde svar på sine spørgsmål med hensyn til sin tro, sin mission og sit liv. I sin afskedstale inden sin mission fortalte han om denne hellige oplevelse og beskrev den dybe vished og vejledning, som han havde fået med sig fra sin farfars canyon. Nu flere år senere, hvor han selv har børn, afspejler hans liv den samme vished, og jeg ved, at min far må være meget glad.

Jeg nærer ingen tvivl om, at Herrens løfter til min far blev plantet i vores barns hjerte, ligesom de blev det i mit eget. Der kan virkelig eksistere et bånd og et tilhørsforhold, som knytter generationerne på begge side af sløret sammen. Dette bånd giver os en følelse af identitet og formål. Vores bånd til den evige verden bliver pludselig meget virkeligt, så meningen med vores liv kommer til at stå mere klart og vores forventninger hæves til et højere niveau.

Når vi ærer vores far og mor ved at vende hjerterne til dem, lover

UDSNIT AF GAMMELTESTAMENTLIG PROFET, AF JUDITH MEHR; FOTO: STEVE BUNDERSON

Vores profetiske forfædre skrev om et bånd og en samhørighedsfølelse, der kan knytte generationer på begge sider af sløret sammen.

Herren os, at vi »må få et langt liv, og det må gå (os) godt på den jord, som Herren (vores) Gud vil give (os)« (5 Mos 5:16). Hvordan bliver det løfte indfriet? Vi kan håbe, at vi ikke alene »må få et langt liv«, men også at vores dage og liv må blive velsignet med personlig sikkerhed, lykke og indhold. Vi kan forvente, at det ikke alene »vil gå (os) godt« personligt, men også at vores samfund vil nyde fred og frihed. Nøglen til samfundets såvel som til den enkeltes overlevelse ligger i, at børnene vender deres hjerter til fædrene og lærer af den visdom, som de har samlet.

TABET AF FAMILIEBÅND

I dag er de grundlæggende menneskelige forhold, som vi kalder familieforhold og ægteskab, i opløsning. Mange børn, forældre og ægtefæller vender ikke deres hjerter til hinanden, men til deres egne selvcentrerede behov: »De søger ikke Herren . . . men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse« (L&P 1:16).

Måske er vi vidner til de negative aspekter af de løfter, som forbindes med det femte bud, nemlig at jorden skal blive »lagt øde« ved Herrens komme. For »jorden vil blive slået med band, om ikke der består et eller andet sammenføjende led mellem fædrene og børnene« (L&P 128:18). Den forbandelse var, ligesom velsignelsen, en del af Malakias' profeti. Der er andre profetier, som forudsiger jordens ødelæggelse på grund af familiebåndets opløsning: »I de sidste dage . . . vil mennesker blive egenkærlige . . . ulydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere, ukærlige« (2 Tim 3:1-3). »Og fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos de fleste« (Matt 24:12).

Statistikken afspejler nogle af følgerne af dette problem – en stigning i ungdomsforbrydelser, graviditeter blandt ugifte, skilsmisser og vold i familierne. Men de *holdninger*, som skaber denne statistik, er på mange måder mere afslørende end selve statistikken. Som en anonym brevskriver udtrykte det, så ser vi i dag »en forvandling fra et samfund, der styrkede båndene mellem mennesker, til et, der i bedste fald er ligegyldig over for dem. Der hersker en følelse af, at dette net af forbindelser mellem mennesker uundgåeligt må falde fra hinanden, og ægteskabet er blot en af disse forbindelser.« Denne opløsning har i hvert fald en gennemgående årsag: »Den overvældende værdi, som man tillægger tanken om den enkeltes frigørelse og tilfredsstillelse, og i lyset af det ses de gamle bånd i stadig højere grad som hæmmende, snarere end berigende. Vi er begyndt at betragte livet som et soloeventyr.«[1]

Ud over at isolere den enkelte, får denne tendens os også til at glemme vores »gruppeerindring«, hvilket vil sige den vigtige kundskab, som enhver generation må være i besiddelse af for at kunne sikre den sociale kontinuitet, ja, selve kulturens overlevelse. Tabet af de medmenneskelige forbindelser hindrer videreførelsen af kundskab og forståelse fra en generation til den næste. »Vores samfund fordrer, som et absolut minimum for sin overlevelse, at dets medlemmer har en fælles livsanskuelse, et fælles regelsæt og . . . en erkendelse af deres afhængighed af hinanden.«[2] I den forstand synes forbindelsen mellem det at ære sine forældre og det at leve et langt liv på jorden meget stærk.

ET ÆGTE TILHØRSFORHOLD

Det femte buds fokus på børn-forældre-forhold får os til at tænke på endnu en tendens fra vore dage, nemlig børnerettighedsbevægelsen. På visse områder har denne bevægelse været med til at gøre samfundet opmærksom på, hvor alvorligt børnemisbrug er, og den har fået statslige organisationer og skoler til at føle et større ansvar. Men snarere end at plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter har denne bevægelse ofte stræbt efter at frigøre børn fra afhængighed af forældre eller voksne.

Denne bevægelser, der vil sikre børn deres »rettigheder«, kan faktisk give dem en følelse af at være helt forladt. Faktisk er børns vigtigste »rettighed« at blive elsket, undervist og plejet af forældre og samfund, som ærer og beskytter dem. Kun på den måde kan vi lære dem at ære deres forældre og at ære samfundets interesser. Kun denne gensidige agtelse – og tilhørsforhold – kan sikre det femte buds lovede velsignelser.

Ironisk nok står forældre over for modstridende interesser, når det gælder børns »rettigheder«. Børneopdragelse kræver tid, energi og økonomiske ressourcer af både forældre og samfund. Det at give børn »rettigheder« er fristende, for det giver én en udvej fra disse krav – frihed fra ansvaret for en længerevarende opdragelse. Den tanke, at vi skal »respektere vores børns frihed« nok til at »lade dem være i fred« kan

ILLUSTRERET AF MITCHELL HEINZE

Når vi holder budene og ærer de pagter, som blev indgået med vore forfædre Abraham, Isak og Jakob, har vi løfte om samme åndelige styrke og velsignelser, som de nød.

alt for let bruges til at retfærdiggøre de holdninger blandt voksne, hvis personlige magelighed også er bedst tjent med at lade deres børn være i fred. Sådanne forældre vil måske mene, at det ikke er tålmodigheden og frustrationerne værd at give børnene en meningsfyldt opdragelse.

De, der giver efter for den fristelse, går glip af en vidunderlig mulighed for personlig udvikling. Uforbeholden interesse for vores børn, ægtefæller, forældre og søskende giver os mulighed for at lære og udvikle os på måder, som ikke er mulige i mindre krævende forhold.

Jeg har engang set, hvordan denne indlæring kan finde sted. Et af vores børn havde det svært i skolen. Han skulle gøre en bestemt opgave færdig til næste dag, ellers ville det gå ham grueligt galt. Da vi havde spist aftensmad, sagde min kone, Marie, at hun havde fundet ud af, hvordan hun kunne hjælpe ham. Jeg fik de øvrige børn gelejdet ud af køkkenet, og projektet blev sat i værk.

Af og til hørte jeg udbrud fra vores søn, der blev ved med at sige, at han ikke ville lave mere på projektet. På et tidspunkt tilbød jeg at sende ham ind på værelset og sige, at han godt kunne glemme det hele, men Marie fortalte mig roligt, at hun ville gå videre med sin plan.

Tre timer senere, da jeg lagde de andre børn i seng, trådte vores søn og hans mor ind i soveværelset. Han bar stolt på sit projekt, som havde det været en fødselsdagslagkage, og han lod de andre børn se på det.

Han havde lavet det hele selv. Han stillede det på kommoden og skulle til at gå i seng. Så kiggede han hen på sin mor med et bredt, drenget smil. Han løb gennem værelset, slog armene om livet på hende og gav hende et kram. De to udvekslede meget sigende blikke. Så gik han i seng, og vi forlod værelset.

»Hvad skete der?« spurgte jeg min kone. »Hvordan gjorde du det?«

Marie svarede, at hun havde besluttet sig for, at uanset hvad han sagde eller gjorde, ville hun ikke hæve stemmen eller miste tålmodigheden. Hun havde også besluttet, at *det ikke nyttede noget at lade ham slippe*, om så projektet skulle tage hele natten. Og så kom hun med denne dybsindige bemærkning: »Jeg anede ikke, at jeg havde det i mig.«

Hun havde fundet en kilde af tålmodighed og udholdenhed i sig selv, som hun aldrig ville have fundet uden den dybe hengivenhed, der udsprang af et ægte tilhørsforhold. Man holder sammen i tykt og tyndt, og her var man ude på rigtig tynd is! Når vi udviser en så urokkelig loyalitet over for et andet menneske, lærer vi at elske – ja, vi lærer at blive mere som Frelseren.

SAMFUNDET OG FAMILIEN

Samfundet synes forvirret med hensyn til, hvad forældre og børn skylder hinanden. Nogle mennesker tvivler på, at vores århundredgamle system, der består af familieforhold og ægteskab – som afspejles i det femte bud – stadig eksisterer. Nogle siger, at en legal »familie« bør være to eller flere mennesker, der har fælles ressourcer og forpligtelser. En juridisk ekspert hævder, at enhver »intim forbindelse« bør nyde samme juridiske status, som loven normalt giver ægteskab og slægtskab.

Efterhånden som disse spørgsmål tager til, vil vi opleve kritik af den traditionelle tanke, at et system, som bygger på familieforhold og heteroseksuelle ægteskaber, er i samfundets bedste interesse. Vi må huske på, at et samfund, der tolererer hvad som helst, i den sidste ende vil miste alt.

Jeg vil gerne påpege fem elementer, som viser samfundets interesse i at bevare den traditionelle familiestruktur. Denne samfundsmæssige interesse, der genspejles i det femte bud, må ikke undertrykkes af individets interesser, der er så fremherskende i vore dage. På langt sigt er en bevarelse af familiens stabilitet den bedste måde at sikre individets frihed på.

Det første element er ganske enkelt børns behov. Undersøgelser har fastslået, at et stabilt miljø og stabile forhold til voksne er af afgørende betydning for et barns normale psykologiske udvikling. Alene denne kendsgerning kunne retfærdiggøre den juridiske status, som gives den traditionelle familie.

For det andet er familielivet en kilde til offentlig moral. Familielivet kræver tilsyneladende det modsatte af personlig frihed, nemlig at man indordner sig under autoriteter, påtager sig ansvar og passer sine pligter. Men den personlige friheds overlevelse er afhængig af netop disse principper. Uden de sikkerhedsforanstaltninger går familier og samfund i opløsning, og den personlige frihed går hurtigt tabt. Når familier gør en fælles indsats for at efterleve det femte bud, oplever forældre og børn på egen krop behovet for autoriteter, ansvar og pligter.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Vores følelse af samhørighed – som bedst repræsenteres ved slægtskabsbåndene – er en forsmag på det at tilhøre Guds evige familie. Vores villighed til at ære vore forpligtelser over for vore kære, forbereder os til at tilhøre ham, som er vor Fader.

Eller som historikeren Christopher Lasch udtrykker det: »Det bedste argument for familiens uundværlighed er, at børn trives bedst under tæt følelsesmæssig kontakt (med deres forældre) . . . Uden at kæmpe med de splittede følelser, som vækkes af, at dets forældre både elsker og disciplinerer det, vil barnet aldrig lære at styre sin vrede eller sin frygt for autoriteter. Det er af den grund, at børn har brug for forældre og ikke professionelle pædagoger eller psykologer.« Et barn, der tilegner sig denne vigtige erfaring, lærer at ære sin far og sin mor på måder, som gør det muligt for barnet at få et produktivt forhold til andre autoriteter. Slutresultatet er, at barnet bliver i stand til at »tilegne sig moralske standarder i form af en samvittighed.«[3]

For de tredje er den formelle, juridisk anerkendte familie af afgørende betydning, når det gælder om at overføre værdier til børn. Et system af familieenheder snarere end

isolerede enkeltpersoner hindrer, at staten får alt for megen kontrol med, hvilke værdier børn skal undervises i. Selve ægteskabet beskytter familien og dens medlemmer mod overdreven påvirkning udefra.

For det fjerde værner ægteskabet om samfundets stabilitet. Ægteskab og familieforhold omfatter varige forpligtelser, der hæver dem over alle andre menneskelige forhold. Mennesker, som tror, at disse forhold vil vare evigt, vil bruge tid og energi på dem i forvisningen om, at løftet om fremtidige goder og velsignelser retfærdiggør de ofre, de må yde som enkeltpersoner. De, hvis forhold ikke omfatter ægteskabelige forpligtelser, vil ikke yde en sådan indsats, og derfor vil de aldrig opdage den langvarige tilfredsstillelse, der udelukkende opnås ved at ofre personlige ønsker til fordel for gruppens behov.

Vores følelse af samhørighed – som bedst repræsenteres ved slægtsbåndene – er en forsmag på det at tilhøre Guds evige familie. Vores villighed til at beherske vore individuelle ønsker nok til at ære vore forpligtelser over for vore kære, forbereder os til at tilhøre ham, der er vor Fader.

FORKYNDELSE AF FRED

I Lære og Pagter 98:16 instruerede Herren sine hellige til at tale »imod krig og forkynd(e) fred og søg(e) med al flid at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes hjerter til børnene«. Når vi ser det femte bud i lyset af Elias' ånds virke, vil vi forstå forbindelsen mellem fred og det at vende forældrenes og børnenes hjerter til hinanden. Den fred, vi forkynder og finder på denne måde, vil velsigne og styrke vores sind, vores hjem og vores samfund.

Jeg indledte med at benytte en familieanekdote til at illustrere, hvordan fædrenes forjættelser plantes i børnenes hjerter og knytter børn til deres forfædre i kærlighed på tværs af generationsskel og dødens slør. Resultatet var, at en ung mand havde en klar fornemmelse af, hvem han var, og hvordan han skulle leve sit liv. Denne opdagelse blev til velsignelse for ham, og den blev til velsignelse for hans forhold til det større samfund.

Jeg vil gerne slutte af med en anden historie, der illustrerer, hvordan Elias' virke overskrider slægtsbåndene og skaber respekt mellem forældre og børn. Jeg talte for nylig med en kvinde, der som spæd var blevet adopteret af en sidste dages hellig familie. Da jeg spurgte hende, hvor længe hun havde vidst, at hun var adoptivbarn, fortalte hun mig, at da hun var fire år gammel, havde hendes far talt om frelsesplanen ved en familieaften. I løbet af den aften forklarede han, at forældre, der så inderligt ønsker sig et barn, ikke altid er fysisk i stand til at få børn. I sådanne tilfælde, sagde han, må forældrene faste og bede Herren om at hjælpe dem med at finde et særligt lille barn, hvis biologiske forældre er ude af stand til at sørge for barnet. Hendes far tog hende i sin arme og fortalte hende, at det var sådan, at vor himmelske Fader havde sendt hende til deres familie. Da jeg hørte denne rørende historie, følte jeg mig overbevist om, at de forjættelser, som Herren havde givet denne kvindes adoptivforældre, var blevet plantet i hendes hjerte, og at følgen af det var, at hun nu havde fred og følte, at hun hørte til et sted.

I en verden, hvor alt for mange forældre og børn glider fra hinanden, må vi »forkynd(e) fred og søg(e) at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes hjerter til børnene« (L&P 98:16). Når vi gør det, vil vi opfylde Herrens løfte om, at »intet, uden deres egen ugudelighed skal hindre eller forstyrre deres lykke i dette land for evigt« (2 Nephi 1:31). □

NOTER

1. Et anonymt brev citeret i »Talk of the Town,« *New Yorker*, den 30. august 1976, s. 21-22.
2. Alston Chase, *Group Memory: A Guide to College and Student Survival in the 1980s*, 1980, s. 284.
3. *Heaven in a Heartless World: The Family Besieged*, 1979, s. 123.

BØRNESTJERNEN

147. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 1998

HER BLEV VORE PROFETER DØBT

William Hartley;
opdateret af Rebecca Todd

Da tiden var inde, opsøgte Jesus Kristus Johannes Døber og blev døbt i Jordanfloden. Den gang fandtes der ikke indendørs dåbsbassiner. Selv i dag er der mennesker, der bliver døbt i bække, søer, havet, vandtønder, svømmebassiner eller hvor der nu ellers er vand nok til at nedsænke et legeme. Af alle vores Kirkes præsidenter er det faktisk kun præsident Hinckley, som er blevet døbt i et indendørs dåbsbassin!

Joseph Smith blev døbt i Susquehanna-floden af Oliver Cowdery under ledelse af Johannes Døber den 15. maj 1829, lige efter at han havde døbt Oliver.

Brigham Young blev døbt i sin egen mølledam nær Mendon i staten New York den 14. april 1832.

John Taylor blev døbt i Black Creek i Georgetown i Ontario i Canada den 9. maj 1836.

Wilford Woodruff blev døbt i en iskold bæk nær Richland i staten New York den 31. december 1833.

Lorenzo Snow blev døbt den 19. juni 1836 i Chagrin River, som løber gennem Kirtland i staten Ohio.

Joseph F. Smith blev døbt den 21. maj 1852 i City Creek, en bæk, som i dag løber lige forbi Kirkens kontorbygning i Salt Lake City i Utah.

Heber J. Grant blev døbt den 2. juni 1864 i en vogn, der fungerede som udendørs dåbsbassin bagved Brigham Youngs skole i Salt Lake City i Utah.

George Albert Smith blev døbt i City Creek i Salt Lake City den 6. juni 1878.

David O. McKay blev døbt i Spring Creek i Huntsville i Utah den 8. september 1881.

Joseph Fielding Smith blev døbt af sin far den 19. juli 1884 i Salt Lake City i Utah, men optegnelserne oplyser ikke noget om hvor. Det var en varm sommerdag, så han blev formentlig døbt udendørs i City Creek.

Harold B. Lee blev døbt i Bybee Pond nær Clifton i Idaho den 9. juni 1907.

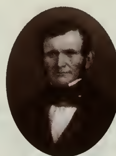
Spencer W. Kimball blev døbt i Thatcher i Arizona den 28. marts 1903 i et kar, der dels blev brugt til at koge børsterne af slagtede svin, og dels fungerede som familiens badekar. Hans far stod ved siden af karret, hvilket nogle mennesker mente var en forkert måde at forrette dåben på. For at være helt

TIL VENSTRE: JOHANNES DØBER JESUS, AF HARRY ANDERSON; YDERST TIL VENSTRE: SKILDRING AF PROFETEN JOSEPH SMITH, DER DØBER OLIVER COWDERY, TAGET FRA FILMEN PRÆSTEDØMMETS GENGIVELSE. FOTO: ELDON K. LINSCHOTEN

JOSEPH SMITH

BRIGHAM YOUNG

JOHN TAYLOR

WILFORD WOODRUFF

LORENZO SNOW

JOSEPH F. SMITH

HEBER J. GRANT

GEORGE ALBERT SMITH

DAVID O. McKAY

JOSEPH FIELDING SMITH

HAROLD B. LEE

SPENCER W. KIMBALL

EZRA TAFT BENSON

HOWARD W. HUNTER

GORDON B. HINCKLEY

sikre på, at Spencer var blevet døbt korrekt, blev han døbt igen, da han var 12 år i Union Canal, som lå en gade fra hans hjem.

Ezra Taft Benson blev døbt i Logan River Canal nær sit hjem i Whitney i Idaho den 4. august 1907.

Efter endelig at have fået sin fars tilladelse blev **Howard W. Hunter** døbt den 4. april 1920 i en alder af 12 år i Natatorium, som var et stort indendørssvømmebassin i Boise i Idaho.

Vores nuværende profet **Gordon B. Hinckley** blev døbt af sin far den 28. april 1919 i et dåbsbassin i en kirkebygning i Salt Lake City i Utah.

Af de 15 sidste dages hellige profeter er to blevet døbt i floder, en i et udendørs dåbsbassin, en i et indendørs dåbsbassin, seks i bække, to i damme, en i et svømmebassin, en i en kanal, og en først i et badekar og senere i en kanal.

Selv om de blev døbt forskellige steder, så afgav alle profeterne det samme løfte, som vi afgiver ved dåben: Løftet om at følge Jesus Kristus. Alle vores 15 præsidenter har holdt dette løfte. De har fulgte Frelseren, og de blev siden kaldet som særlige vidner om ham. □

Blomstre

Denise Page
(Bygget over Richard Isaac Mills seniors historie).

Daniel skubbede håndkærren af al kraft. Hans arme og ben skælvede af anstrengelse. Han kunne se sveden løbe ned over sin søster Janes ansigt, mens hun skubbede ved siden af ham, og deres forældre asede og masede for at trække kærren. Han kunne se sin mors mund bevæge sig. Hun havde lukkede øjne, så han vidste, at hun bad om styrke.

De sidste par uger havde været hårde. Der var ikke meget mad tilbage. Hver person i håndkærrekompagniet blev tildelt omkring 230 gram mel om dagen. De

ILLUSTRERET AF MARK ROBINSON

som rosen

havde ikke fået kød i flere dage. Daniel syntes, at trætheden var værre end sulten. Og nu var de så nået frem til denne strækning på ruten. Det dybe, tørre sand gjorde det svært at trække vognene, og deres kræfter var næsten opbrugt.

Daniels far satte håndkærrens greb ned og sagde: »Lad os holde et lille hvil.«

Jane sank sammen i støvet for fødderne af Daniel. Han satte sig ned ved siden af hende og løftede forsigtigt hendes ene fod. Han rev endnu en strimmel af sin skjorte og viklede den blidt om hendes fod.

Hendes sko var blevet slidt op for flere uger siden. Til at begynde med gik hun i det bløde sand i hjulsporene. Men hendes fødder var blevet så ømme, at hun tit måtte kravle eller få Daniel til at bære sig på ryggen. Når hun var nødt til at stå, blødte hendes fødder. »Fortæl mig igen, hvordan der er i Saltsødalen,« sagde hun.

Daniel sukkede. Men i det mindste spurgte hun da ikke, hvor meget længere de skulle gå. »Missionærerne sagde, at en smuk by allerede er ved at skyde op. Mange tusinde mennesker er kommet til dalen, og de er begyndt at bygge et tempel.«

»Skal vi bo i byen?« spurgte hun så.«

»Missionærerne sagde, at nogle af os skal bo der, men Brigham Young kalder nogle familier til at bygge byer andre steder.«

»Hvordan ser der ud? Er der smukt?«

Daniel rev endnu en strimmel af sin skjorte og viklede den om hendes anden fod. Han spekulerede på, om hun mon savnede sin blomsterhave.

»Tja, missionærerne sagde, at det var et landområde, som ingen andre ville have. Det var derfor, at de hellige håbede på, at de ville kunne få lov til at dyrke Gud og opbygge Zion der uden den forfølgelse, vi oplevede andre steder. Og vi skal nok *gøre* det smukt. Skriften siger jo, at ørkenen skal ›blomstre som rosen‹« (se Es 35:1).

Jane smilede tilfreds. Daniel lænede sig mod kærren. Han vidste, at Jane havde ventet på at høre ordene »blomstre som rosen«. Af en eller anden grund trøstede de hende meget. Han fik tårer i øjnene, når han så på hende. Hendes tøj var slidt, og hendes fødder var fulde af vabler og sår, men hun beklagede sig aldrig. Hendes vidnesbyrd om Gud var stærkt og urokkeligt. Han ville ønske, at han havde det på samme måde.

Sådan havde han haft det. Men på det sidste med al den modgang var han begyndt at tvivle. Hvorfor hjalp Gud dem ikke? Hvorfor havde rejsen været så

vanskelig? Havde han egentlig lyst til at blive plantet i dette nye land – og så endda i en ørken?

Daniel så sig omkring. Ikke en af håndkærrerne bevægede sig. De fleste i kompagniet gjorde det samme som hans familie, de hvilede sig. Hans forældre rykkede sig nærmere hen til ham og Jane. Hans far tog hatten af, bøjede hovedet og bad: »Kære Fader,« bad han. »Du har set vores situation og kender vores behov. Vi beder dig velsigne dem, som skal vokse op og tjene dig og opbygge dit rige . . . «

»Se, far!« hviskede Daniel, så snart de havde bedt færdig. En stor støvsky kom hen imod dem.

»Er det mon bissende bøfler?« spurgte Jane.

Hele kompagniet stirrede på støvskyen, der stadig voksede.

»Jeg tror, at det er indianere, far,« hviskede Daniel. Jane rykkede lidt tættere på ham og tog hans hånd.

Indianerne gjorde holdt et stykke fra kompagniet. Solen flimrede i sandet, og man kunne både se og mærke varmebølgerne. En af indianerne sad af og gik langsomt hen mod kompagniet. Daniel holdt beskyttende om sin søster. Han hørte sin mor trække vejret gispende.

Indianeren gik hen til far og stirrede længe på ham. Uden at tage øjnene fra far, gik han hen og tog fat i håndkærren og begyndte at trække den. Den bevægede sig langsomt og

knirkende fremad. Han gav signal, og resten af indianerne sprang af deres heste og trak håndkærrerne gennem sandet. Deres alvorlige ansigter oplystes nu og da af brede smil, som om de morede sig. Der lød et jubelråb fra hele håndkærrekompagniet.

Ved aftenstide var håndkærrerne tilbage på fast grund. Pionererne tilberedte et sparsomt måltid, som de kunne dele med indianerne, som nu læssede frisk bøffelkød af to af hestene. Da Daniel hjalp en af indianerne med at bære bøffelkød, fik han øje på et par mokkasiner, som var bundet fast til sadlen. Hvis bare Jane kunne få dem til sine ømme fødder!

Måske kunne han bytte noget for dem. Han glemte helt at nyde smagen af det stegte kød, mens de spiste, for han tænkte kun på mokkasinerne. Det eneste, han ejede, var en knækket lommekniv. Han tog den frem og så på den. Der var ikke meget tilbage af bladet. Nej, han kunne ikke bede sin nye indianerven om at tage den i bytte. Det ville ikke være retfærdigt. Han lagde kniven væk.

Det blev hurtigt morgen. Indianerne blev til morgenmad. Bagefter beredte de og de hellige sig på at tage afsked med hinanden.

Mor lænede sit spejl mod vognhjulet. Daniel tog kammen, som hun holdt i hånden og begyndte at rede sit hår. Han var forlængst holdt op med at mukke over dette morgenritual. Selv om han syntes, at det var fjollet at rede hår under disse omstændigheder, så vidste han, at det betød meget for hans mor.

Hans indianervens forbavsede ansigt dukkede op ved siden af hans eget i spejlet. Indianeren undersøgte spejlet foran og bagpå. Han pegede på spejlet og så på sig selv. Daniel nikkede. »Mor, jeg tror, han vil have spejlet.«

Mor så op fra bålet. »Efter alt hvad han har gjort for os, så skal han sandelig få det, hvis han vil have det.«

Daniel løftede spejlet væk fra hjulet og rakte det til indianeren. Kort efter var manden tilbage ved sin hest. Han lagde tømmen i Daniels hånd. Daniel forstod, at indianeren ville bytte hesten for spejlet. Daniel smilede

varmt til sin ven, rystede på hovedet og rakte ham tømmen tilbage. Indianeren trak så en lang riffel frem fra sadeltæppet og tilbød drengen det. Igen rystede Daniel på hovedet. Hans ven steg op på hesten, så på ham et øjeblik, og så forsvandt han i en støvsky.

Daniel sukkede. Han ville have bedt om mokkasinerne, men han vidste ikke, om det var rimeligt at bede om mere, når de nu havde fået så meget.

Næsten morgen blev han vækket brat af sin søster. »Daniel, skynd dig herud! Se, hvad vor himmelske Fader har velsignet mig med.«

Der på hendes sengetæppe lå de smukke mokkasiner. Daniel gav hende dem forsigtigt på fødderne. Indianerne havde hjulpet dem ud af sandet, givet dem mad, og nu havde hans ven efterladt disse sko til Jane! I hans sind og hjerte blomstrede den tanke, at vor himmelske Fader virkelig besvarer bønner! □

»Stol på Herren«

Sydney Reynolds

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6).

Når vi stoler på nogen, så tror vi på ham eller hende. Vi er sikre på, at vedkommende vil gøre det, som han eller hun lover. Der er én, som vi altid kan stole på. Vi kan altid stole på Herren.

Mange mænd og kvinder fra skrifterne stod i vanskelige eller usædvanlige situationer. Ofte havde de brug for hjælp for at vide, hvad de skulle gøre. De blev velsignet, fordi de stolede på Herren og adlød ham.

I Det Gamle Testamente flåede Josefs brødre hans flotte kjortel af ham og solgte ham til slavehandlere, som var på vej til Egypten (se 1 Mos 37). Ville du vide, hvad du skulle gøre, hvis du blev taget fra din familie, sådan som Josef blev?

Da Abrahams tjener bad for at finde den rette hustru til Isak, sendte Herren Rebekka ud til brønden, hvor tjeneren kunne se hende (se 1 Mos 24). Ville du vide, hvad du skulle gøre, hvis du var Rebekka og blev bedt om at gifte dig med en mand, som du aldrig havde set?

Ville du vide, hvad du skulle gøre, hvis du blev bedt om at indtage mad og drikke, som var imod visdomsordet? Det skete for Daniel og hans venner (se Dan 1).

Når disse mennesker stod over for svære prøvelser, vidste de, at de kunne stole på Herren. De vidste, at han ville lede deres skridt (se Ordsp 3:5-6).

Josef stolede på Herren og holdt hans bud, selv da han blev fristet. Senere gjorde farao Josef til hersker over hele Egypten (se 1 Mos 39-41). Rebekka stolede på Herren og giftede sig med Abrahams søn Isak, fordi hun vidste, at Abraham og Isak elskede og tjente Herren. Hun blev mor til Guds pagtsfolk (se 1 Mos 24; 25:20-23; 35:9-12). Daniel stolede på Herren og adlød hans råd om kun at spise mad, som ikke var skadelig. Han blev meget vis og blev gjort til hersker i Babylon (se Dan 1; 2:48).

Når *vi* stoler på Herren, kan han lede *vore* skridt. Vor himmelske Fader elsker os, ligesom han elskede Josef, Rebekka og Daniel. Hver dag, når vi holder budene, beder og søger vor himmelske Faders vejledning i vores valg, vil han hjælpe os.

INSTRUKTIONER

Tegn stregen fra prik til prik for at se hvilken stor heltinde, som stolede på, at Herren ville lede hendes skridt. Slå skriftstedshenvisningerne op, hvis du har brug for hjælp. Skriv hendes navn i det tomme felt. Farvelæg billedet.

FORSLAG TIL FÆLLESTID

1. Bed nogle voksne om at fortælle korte, børnevenlige versioner af følgende historier: Nephi (1 Nephi 3-4), Rebekka (1 Mos 24; 25:20-23; 35:9-12), Ruth (Ruth 1-4), Josef i Egypten (1 Mos 37-41) og Daniel (Dan 1; 2:48). Fremskaf billeder fra kirkebiblioteket eller samlingen Evangelisk Kunst. Hjælp børnene til at forstå, at vi kan blive ligesom de mænd og kvinder, vi kender fra skrifterne, når vi stoler på Herren.

2. Skriv Ordsp 3:5-6 på et stykke papir og gem det, inden børnene kommer. Fortæl børnene, at der er et meget vigtigt skriftsted, som de bør kende. Det findes på et stykke papir, som er gemt et sted i lokalet, og de kan kun finde det, hvis de bliver siddende på deres pladser og stiller spørgsmål, som du kan besvare med ja eller nej (For eksempel: »Er det højere oppe end dit hoved?« »Er det gemt under en stol?«). Når de har »fundet« det, læser du det sammen med dem og taler om de tidspunkter i vores liv, hvor vi har brug for vejledning. Bær dit eget vidnesbyrd om, at når vi stoler på Herren, så kan han lede vore skridt. Syng »Jeg søger til Herren«, (Børnenes sangbog, *nr. 67), eller »Tro«* (Børnenes sangbog, *nr. 50).* □

ILLUSTRERET AF TADD R. PETERSON

1 Mos 24

»Han (vil) jævne dine stier«

Dubletter

S. M. Smith

Vor himmelske Fader lærte os nogle principper i Bibelen, som han også belærte os om i lignende historier i Mormons Bog. Læs hvert af nedenstående spørgsmål og se, om du ved, hvem hver af historierne handler om. Tjek dine svar ved at læse skriftstedshenvisningerne. Du kan lave aktiviteten alene eller til en familieaften og finde ud af, hvilke principper, som du kan lære af hvert sæt »dubletter«, og hvorfor disse principper er så vigtige.

1. Hvem blev slået ihjel af ypperstepræsterne for at bære sit vidnesbyrd og kalde dem til omvendelse?

Bibelen

____

(Se ApG 7:51-60)

Mormons Bog

____

(Se Mosiah 17:5-20)

2. Hvem blev besøgt af en engel og fik besked på at lade være med at forfølge Kirken?

Bibelen

____

(Se ApG 9:1-5)

Mormons Bog

____

(Se Mosiah 27:8, 11-17)

3. Hvem bad Jesus om lov til at forblive på jorden og ikke smage døden?

Bibelen

____

(Se Joh 21:21-23; L&P 7:1-6)

Mormons Bog

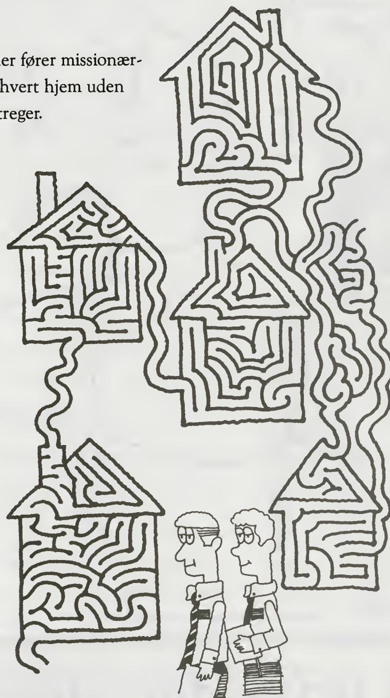
____

(Se 3 Nephi 28:6-9)

Missionærlabyrint

Ben Alvord

Find den vej, der fører missionærerne ind og ud af hvert hjem uden at krydse nogen streger.

BRODÉR EN PRØVEKLUD

Julie Wardell

Da pionerkvinderne og pigerne vandrede over prærien for at bosætte sig i det vestlige USA, medbragte de deres håndarbejdsfærdigheder. Mange af dem var omvendte fra England, Skandinavien og Europa. Broderi var en af de færdigheder, de bragte med sig.

En del af en piges opdragelse bestod ofte i at lære at brodere smukke mønstre på små stykker stof. På den måde videregav mødre, bedstemødre og skolelærerinder broderikunsten til pigerne. Mens pigerne lærte at sy de forskellige sting, lærte de samtidig tallene og bogstaverne ved at brodere og fremsige dem. Disse små stofstykker med forskellige sting på blev kaldt prøveklude.

Man broderede ofte sit yndlingscitat, vers eller skriftsted på sin prøveklud. Nogle prøveklude blev udsmykket med billeder af fugle, dyr, træer, frugter, blomster, templer, skoler eller huse. Bikuben, såvel som billeder af Kirkens præsidenter og andre ledere hørte også til yndlingsmotiverne blandt pionererne.

Når en pige havde besluttet sig for et motiv, tegnede hun det på kluden med blyant eller blæk. Så begyndte hun at sy. Man benyttede ofte korssting, forskellige former for kontursting, fladsyning eller kædesting. Ofte indføjede pigen sit navn, sin alder og den dato, hvor hun fuldførte prøvekluden.

I dag har mange mennesker opdaget, at deres forfædres færdigheder er en rar hobby. Du kan gøre samme opdagelse og sy dig en prøveklud.

INSTRUKTIONER

For at lave en prøveklud, som den du ser nedenfor, skal du bruge tape, et stykke stof, der måler ca. 20 x 28 cm eller mere, en mørk blyant, en syramme, en broderenål, saks og grøn, brun, gylden og mørkeblå broderetråd.

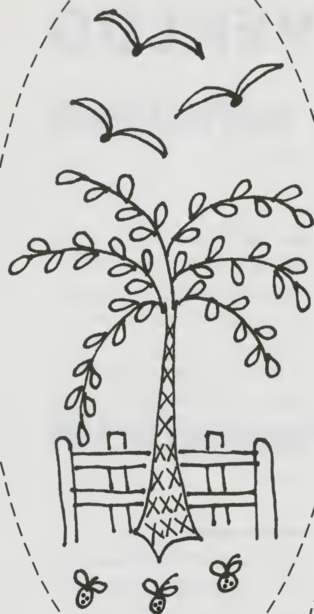
Tag forsigtigt side 13 ud af tidsskriftet og sæt det fast på vinduet med tape, så mønsteret vender frem mod dig. Læg stoffet hen over mønsteret og

PRØVEKLUDEN ER VENLIGST UDLÅNT AF KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

Ann Eckford, en pige fra England, brugte korssting til at brodere denne prøveklud med templet i Nauvoo på et tidspunkt mellem 1846 og 1849.

Hvor begynder man så at brodere? Find et sted, der ser interessant ud og anbring syrammen omkring det. Klip tråden i stykker af en længde af 50 cm og tråd din nål med tre tråde. Slå knude på tråden i den ene ende. Se instruktioner om sting og farver på side 13. □

sæt det fast med tape. Tegn mønsteret op på stoffet, og tag så stof og mønster ned fra vinduet. Vælg et af motiverne fra side 12, som du kan brodere midt på prøvekluden eller benyt alfabetmotivet fra side 11. Klip mønsteret ud og anbring det bag stoffet. Tegn mønsteret ind midt i det mønster, som du allerede har på din prøveklud. Fjern nu begge stykker fra vinduet. Hvis du har lyst, kan du skrive dit fornavn med små bogstaver et eller andet sted på prøvekluden.

D E A N V E N

TRÆ

Stikkesting
- Træ og grene: *Brun*
- Hegn: *Sort*
- Æblets omrids: *Rød*
- Æblestilken: *Grøn*
- Fugle: *Sort*

Korssting
- Selve træstammen: *Brun*

Knudesting
- Selve æblet: *Rød*
- Fuglenes kroppe: *Sort*

Millefleurs
- Blade på træ og æbler: *Grøn*

HUS

Stikkesting
- Vinduer, døre, trappe og fortov: *Sort*
- Omrids af tag: *Sort*
- Omrids af hus: *Rød*
- Skorsten: *Sort*
- Stenene i bunden af billedet: *Grå*

Korssting
- Tag: *Brun*

Knudesting
- Dørhåndtag: *Sort*

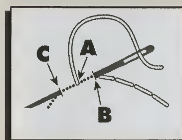
BIKUBE- OG LØVRAMME

Stikkesting
- Bier: *Gylden*
- Bikube: *Gylden*
- Omridset af bikubens åbning: *Brun*
- Stilken mellem bladene: *Brun*
- Tal og alfabet: *Mørkeblå*
- Valgfrit – dit navn og årstal: *Vælg selv farve*

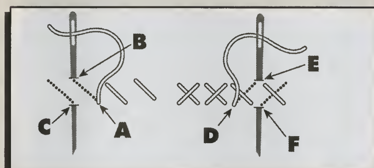
Korssting
- Bikubens åbning: *Brun*

Knudesting
- Prikker ved løvet: *Gylden*

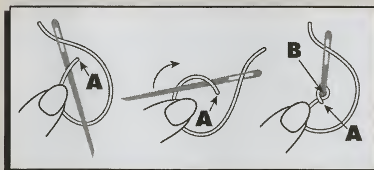
Millefleurs
- Løvet: *Grøn*

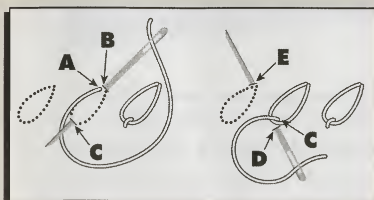
Stikkesting

Korssting

Knudesting

Millefleurs

PRØVEKLUDE BRODERET AF SAUNDRA WHITE; FOTO: TAMRA HAMBLIN

.12345
6789

ERNESTINE DONALDSON FRA BIG LAKE I ALASKA

Rebecca Todd
FOTO: FORFATTEREN

1

2

Den amerikanske stat Alaska består af tårnhøje bjerge, arktiske gletschere og sølvglitrende søer. Minearbejdere og pelsjægere drog herop for at leve blandt de indfødte og skabe sig en formue. Ernestine Roxanne Kuutug Kignak Donaldson på ni år fra Big Lake i Alaska er indfødt alaskaner. Hun er rig, fordi hun har en dejlig familie og Jesu Kristi evangelium.

Ernestine, som er yupik-eskimo, er født i Barrow i Alaska. Hun er opkaldt efter sine bedstefædre – bedstefar Roxy og bedstefar Kignak – der begge var hvalfangerkaptajner i Barrow i Alaska. Barrow ligger ude ved kysten, mere end 480 km nord for polarcirklen. Familien Donaldson, der er sidste dages hellige, boede i Barrow i ni måneder. Mens de boede der, blev de værger for den to måneder gamle Ernestine.

Der var kun fire eller fem familier i Barrow, som var medlemmer af Kirken, og de mødtes og holdt kirkemøder i et privat hjem. »Man har ikke rigtig boet i Alaska, før man har boet i en lille landsby,« siger Ernestines mor. Man kan kun nå frem til Barrow med fly, og vandet er så fyldt med jern og andre mineraler, at familien Donaldson måtte købe alt deres drikkevand.

1. Ernestine.
2. Sammen med sin søster og veninde Danielle i den meget kolde sø bag deres hus.
3. Danielle og Ernestine sammen med deres nevø Ryan Contreras på fem år.
4. Ernestine cykler i nærheden af sit hjem.

3

4

Vejret i Big Lake, hvor Ernestine nu bor, er mildt sammenlignet med Barrow. Om sommeren elsker hun og hendes søster Danielle på syv år at svømme i søen bag deres hus. De svømmer rundt om bådebroen og springer i vandet fra deres båd. Vandet er koldt, selv i august måned. Ernestine kan selv styre båden. Danielle leger, at hun kan styre båden.

Om vinteren fryser søen til og bliver til en vej. I vintermånederne kører de i snescootere i stedet for at sejle med både. Ernestine lærte at styre en snescooter, da hun var syv. Pigerne kører også hen over søen i en almindelig bil! Deres far og mor kører hen over søen, fordi det er den korteste vej ud til vejen.

Sidste vinter lærte Danielle og Ernestine at løbe på skøjter på søen. Danielle sagde, at hun til at begynde med var bange for at skøjte på søen. Hun var bange for at falde i. Men snart susede hun rundt på isen.

Ved juletid foretrækker pigerne at sidde inde i det varme hus, mens deres far fælder et juletræ. Når han kommer hjem med det nyfældede træ, hjælper de ham med at pynte det. Julen er deres yndlingshøjtid. Og en af fordelene ved at bo i Alaska er, at man altid får en hvid jul! Når det bliver meget koldt, må pigerne have skidragter på, hvis de skal lege ude.

Ernestine og Danielle er hjerteveninder. »Danielle er mere stille og genert. Hun er meget afhængig af Ernestine,« siger deres mor. »Ernestine er elsket overalt, hvor hun kommer.« Hun kan huske, at hun fulgte

5. Der spilles dam.
6. Sjov på trampolinen.

Ernestine i skole, da de boede i en anden by, og alle børnene sang hendes navn.

Ernestine har et særligt talent for at vinde venner, og hun er sød mod alle. Da en ældre nabo ringede og havde brug for en, der kunne blive hos hende natten over, påtog Ernestine sig frivilligt opgaven.

I Primary elsker Ernestine at lege under fællestid. Danielle synes, at Primaryfester med pølser og is er smaddersjove. De kan begge lide at synge deres yndlingssang »Jeg er Guds kære barn«. En dag skal Ernestine måske spille den melodi i Kirken, for hun er ved at lære at spille på klaver.

Hendes yndlingslegetøj er et dobbeltstaffeli. På den ene side er der papir, som hun kan tegne på, og på den anden side er der en tavle. Billedkunst er hendes yndlingsfag i skolen. Både hun og Danielle kan lide sport og spiller på et fodboldhold. De øver sig i at springe på trampolin, ja, de hopper endda på den, når det regner udenfor! Eftersom de har søen lige i baghaven, er der altid en båd, de kan se på, eller et sted, hvor de kan svømme. Ernestine elsker at gå over til naboen, for de har et basketballnet.

En nat måtte Ernestine og hele familien skynde sig over søen, fordi en stor skovbrand truede deres hjem. Hendes mor vækkede hende kl. 1.30 om natten, og de skyndte sig ud i båden og sejlede over søen. Hun var bange og var bekymret for deres hjem. »Vi kunne se flammerne helt ovre fra den anden side af søen!« mindes hun.

Hun tilbragte den nat i båden sammen med sin mor og sine søstre Loralee på 18 og Danielle. Hendes far, der er politibetjent, kørte patrulje langs søen og var med til at redde folk. Mens ilden brændte et sort bælte gennem området, måtte Ernestine og hendes familie bo i deres bil den næste nat og senere hos gode venner i to dage. De tog hen til kirken for at få tøj og fødevarer. Da de endelig kunne vende tilbage til deres hjem, var hun vor himmelske Fader meget taknemlig for, at det ikke var brændt ned, og at næsten alle de huse, som tilhørte wardets medlemmer, var uskadte af branden.

Ernestine Donaldson er hverken minearbejder eller pelsjæger, men hun ved, at det hun har, er bedre end guld, nemlig sin familie, Kirken og de smukke landskaber i Alaska. □

TRO PÅ HERREN JESUS KRISTUS

Joseph Smith sagde: »Havde det ikke været for troens princip, ville verdenerne aldrig være blevet skabt, ej heller ville mennesket være blevet dannet af jordens støv. Det er det princip, som Jehova virker ved, og gennem hvilket han øver magt over både timelige og åndelige ting« (Joseph Smith, *Lectures on Faith*, 1985, s. 16).

Hvis vi ønsker, at Jesus Kristus skal udøve sin magt i vores liv, må vi udvise tro på ham. Frelseren har lovet os, at hvis vi vil gøre det, skal vi »have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt«. Helligånden vil få plads i vores hjerte, og Faderen vil være i stand til at realisere de pagter, som han har indgået med os (se Moroni 7:32-34).

TRO ØGES VED OVERBEVISNING, LYDIGHED OG RETFÆRDIGE GERNINGER

Tro på Jesus Kristus er en guddommelig gave, som udvikles, når den næres med tro på Guds ord, lydighed mod sandheden og iver efter at gøre gode gerninger (se Alma 32:27-43). Præsident Brigham Young sagde: »Når (vi) tror på evangeliets principper og udvikler tro, som er en gave fra Gud, tilføjer han mere tro, og føjer tro til tro ... Men (vi) må tro på sandheden, adlyde sandheden og efterleve sandheden for at opnå den kraft fra Gud, som kaldes tro« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 56).

Da Jean Shaw talte med sin lille datter Elaine, fortalte hun hende om sin personlige erfaring. Jean fortalte Elaine, at hun ikke ville føle, at »din tro er din egen«, før hendes forældre var døde. Mange år senere, da hendes mor døde, kom Elaine i tanker om de ord. Midt i sin sorg erkendte hun, at hun faktisk selv havde tro på Herren. Ved at tro på sandheden, som hun havde fået den præsenteret, modtage evangeliets ordinanser og stræbe efter at holde sine pagter, havde hun næret sin tro på Frelseren. Hendes tro var vokset gradvist, indtil den nu kunne vejlede, trøste og styrke hende i hendes forældres fravær.

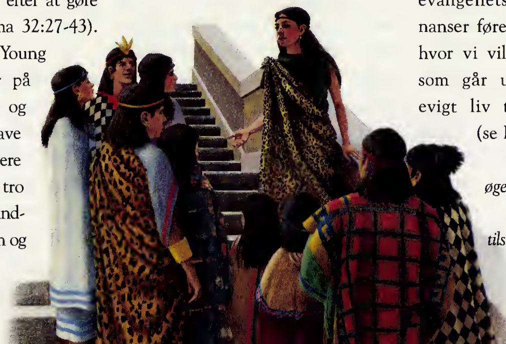
TRO PÅ JESUS KRISTUS TILLADER HAM AT VIRKE GENNEM OS

Når vores tro vokser, kan Jesus Kristus bedre virke igennem os og velsigne andre. Abish var en lamanitisk kvinde ved kong Lamonis hof, som »havde været omvendt til Herren i mange år«. På grund af sin tro, var hun i stand til at genkende Guds kraft og blive et redskab i hans hænder. Da Ammon underviste Lamoni og hans nærmeste i evangeliet, blev de så overvældet af Ånden, at de faldt bevidstløse om. »Da (Abish) så, at alle Lamonis tjenere var faldet om og ligeledes hendes herskerinde, dronningen, og at kongen og Ammon lå udstrakt på jorden, vidste hun, at det var Guds magt.« Fordi hun ønskede, at andre også skulle se denne magt, samlede hun folket i kongens hus og var derved med til at indlede Herrens værk blandt lamaniterne (se Alma 19:16-17, 28-36).

De, der har tro på Frelseren, har ikke alene magt til at modtage hans velsignelser, men også magt til at dele de velsignelser med andre. I den sidste ende vil forsoningen og vores tro til lydigt at efterleve alle evangeliets principper og ordinanser føre os ind i Guds nærhed, hvor vi vil tage del i hans værk, som går ud på at tilvejebringe evigt liv til hans trofaste børn (se Moses 1:39).

• *Hvad kan du gøre for at øge din tro på Jesus Kristus?*

• *Hvordan har din tro tilskyndet dig til at gøre godt?* □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

DÅBSFORPLIGTELSEN

»Jeg vil sige til enhver af jer, hver eneste mand og kvinde og hvert barn, som er blevet døbt, at I har påtaget jer et alvorligt ansvar ved at blive døbt, nemlig en forpligtelse til at efterleve evangeliet hele jeres liv og at være de mænd og kvinder, som I bør være. Jeg har en fantastisk respekt for jer. Vær trofaste. Vær sanddru. Elsk Herren. Elsk evangeliet. Bed jeres bønner hver morgen og aften, knæl og bed til jeres himmelske Fader og bed om hans dyrebare velsignelser.«[1]

FØR AN I HÆDERLIGE SAGER

»Jeg opfordrer jer af hele min magt til at gøre en indsats inden for et ansvar, som overstiger dagligdagens krav, nemlig at træde frem og føre an som fortalere for de sager, der gør vores civilisation ædel og giver os trøst og fred. I kan være ledere. Som medlemmer af denne Kirke skal I være ledere inden for de mærkesager, som denne Kirke står for. Lad jer ikke kue af frygt, for som Paulus skrev til Timotheus: ›For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed‹ (2 Tim 1:7). Frygt kommer ikke fra Gud, men fra den onde. Al sandheds fjende ønsker at få jer til at tøve med at gøre en indsats. Skub den frygt til side og vær tapre i sandhedens og retfærdighedens og troens sag. Hvis I nu beslutter at gøre det til jeres livsmønster, så behøver I aldrig at træffe den beslutning igen. I vil iføre jer ›Guds fulde rustning‹ og hæve jeres stemme og forsvare sandheden, uanset hvordan omstændighederne måtte være nu og i alle de kommende år (se Ef 6:11).«[2]

GØR NOGET GODT

»I er gode. Men det er ikke nok bare at være god. I må også gøre noget godt. I må bidrage med noget godt i denne verden. Verdens skal blive bedre, fordi I er her. Og det gode, som I indeholder, skal spredes til andre . . .

I denne verden, der er så problemfyldt og truet af mørke og onde udfordringer, kan I hæve jer over middelmådigheden og ligegyldigheden. I kan engagere jer og med stærk røst tale for det, som er ret.«[3]

OPDRAG BØRN I RETFÆRDIGHED

»Fædre og mødre, I har ikke noget mere dyrebart end de små børn, som I har givet liv til. Tag jer af dem. Undervis dem. Elsk dem. Opdrag dem med Herrens tugt og formaning. Gud vil holde dem ansvarlig, som ikke gør det.«[4]

LOYALITET OVER FOR ANDRE OG KIRKEN

»Mine brødre og søstre, vi skal være loyale. Vi må ikke sidde ude på sidelinjen og mukke og kritisere og finde fejl ved andre. Vi skal lette hinandens byrder. Vi skal tage del i andres sorg. Vi skal glæde os med hinanden over vores sejre. Vi må loyalt støtte Kirken mod dens fjender.«[5]

HJÆLP NYE MEDLEMMER

»Vi har alle en pligt til at tage os af (omvendte), at lægge armen om dem og føre dem ind i fuld aktivitet i Kirken. Det er ikke nok bare at gå i kirke hver søndag, vi må yde en indsats hver dag. Jeg ønsker af hele

TIL VENSTRE: FOTO: JED CLARK; TIL HØJRE: FOTO: MICHAEL MCCONKIE

mit hjerte, at . . . enhver mand, kvinde og barn, som er blevet døbt, vil forblive trofast og aktiv. Og det kan ske, hvis I alle bestemmer jer for at hjælpe de nye medlemmer. Det nytter ikke noget, at missionærerne døber mennesker, hvis de bare kommer ind i Kirken for en kort tid og så forsvinder igen. I er forblevet trofaste, og det takker jeg jer for, men jeg vil igen opfordre jer til at tage jer af dem, der for nylig er blevet døbt. De kan ikke klare sig alene. De er ikke stærke nok endnu. De har brug for jeres hjælp. Gud velsigne jer, at I kan gøre jer til venner med de nydøbte. Det er meget, meget vigtigt. Det er et af Jesu Kristi evangeliums principper. Kun når vi tager os af andre, er vi ægte sidste dages hellige.«[6]

ULOVLIGE STOFFER

»I må ikke fifle med ulovlige stoffer. Vi kan ikke tillade os at beskæftige os med den slags. Vores legeme er vores ånds tempel. Det er helligt. Det er den Almægtiges skaberværk. Mennesket er skabt i Guds billede. Som hans søn eller datter bør vi pleje vores legeme. Lad os arbejde med vores børn og undervise vores medlemmer, så de undgår at blive trælbundet af narkotika, som bemægtiger sig et menneske, indtil vedkommende ikke længere har magt over sig selv og ikke længere kan styre sin egen skæbne. Det er skadeligt og dårligt.«[7] □

NOTER

1. Fireside i San Pedro Sula i Honduras, d. 21. januar 1997.
2. Tale på Brigham Young University i Provo, Utah, d. 17. september 1996.
3. Tale på Brigham Young University i Provo, Utah, d. 17. september 1996.
4. Fireside i San Salvador i El Salvador, d. 23. januar 1997.
5. CES-fireside på Brigham Young University i Provo, Utah, d. 2. februar 1997.
6. Fireside i San José i Costa Rica, d. 20. januar 1997.
7. Præstedømmets lederskabsmøde ved regionalkonferencen i Charlotte i North Carolina, d. 24. februar 1996.

DET TILGIVENDE HJERTE

Roderick J. Linton

I december 1991 blev den amerikanske journalist Terry Anderson frigivet efter 2.455 dage – næsten syv år – som gidsel i Libanon. Ved en pressekonference, som blev vist i fjernsynet, blev han spurgt, om han ville hjælpe med at få sine fangevogtere fanget og straffet. Mr. Anderson svarede, at han ikke havde i sinde at deltage i jagten på sine bortførere. »Jeg er kristen . . . « sagde mr. Anderson. »Det kræver, at jeg tilgiver andre, uanset hvor svært det måtte være . . . Jeg har et helt nyt liv. Og det skal være lykkeligt.«[1]

Terry Andersons svar, der måske skuffede de journalister, som var ude efter en sensationel kommentar, minder os om, at i en verden, som ofte er fyldt med vrede og hævngerrighed, findes der modige mennesker, som holder fast ved princippet om tilgivelse. Faktisk ville hele verdens sorger blive lettere at bære, hvis flere ville udvikle et tilgivende hjerte.

AT ÆNDRE PERSPEKTIV

Tilgivelse er en sindstilstand og ikke blot en handling, som vi udfører, når det er nødvendigt. At have et tilgivende hjerte er at se verden i et andet lys. Det er at give afkald på tendensen til at fordømme, udelukke eller hade noget menneske. Et tilgivende hjerte stræber efter at elske og være overbærende med andres ufuldkommenheder. Et tilgivende hjerte forstår, at vi alle har brug for Jesu Kristi forsoning.

Hvis vi har et tilgivende hjerte, vil hele vores natur være Kristuslignende – venlig, tålmodig, langmodig og barmhjertig. I sin videste forstand er tilgivelse synonymt med Kristi rene kærlighed. Den planter og nærer Kristi rene kærligheds frø i både giveren og modtageren.

Et tilgivende hjerte forstår, at vi alle har brug for Jesu Kristi forsoning. Hvis vi er i besiddelse af et tilgivende hjerte, vil hele vores natur være Kristuslignende.

TIL VENSTRE: UDSNIT FRA *KRISTUS I GETSEMANE*, AF HEINRICH HOFMANN; BAGGRUND: UDSNIT FRA *KORSFÆSTELSEN*, AF HARRY ANDERSON

De, der forkaster det tilgivende hjerte og i stedet vælger at nære vrede, bitterhed og hævngerrighed, synes, at verden er mørk og dyster. De lader sig hurtigt såre og lægger altid det værste i andres motiver. De oplever menneskelige forhold som smertelige. De er intolerante over for forskelligheder mellem dem selv og andre. Sådanne mennesker har det med at være ensomme, fordi de ikke kan finde nogen, som lever op til deres standarder. De har ofte lige så svært ved at tilgive egne fejl, som andres. Til tider er de sågar vrede på Gud og giver ham skylden for deres problemer. Der er ingen glæde i deres hjerte.

Vi har alle til en vis grad en uforsonlig natur, for det at være uforsonlig er en af det »naturlige menneskes« egenskaber. Men hvis vi følger »den Helligånds ledelse«, som kong Benjamin opfordrede til, kan vi aflægge »det naturlige menneske og (blive) en hellig gennem forsoningen ved den Herre Jesus Kristus« (Mosiah 3:19). Et menneske, der efterlever kong Benjamins råd, erfarer, at tilgivelse åbner døren til et lykkeligere og mere åndeligt liv.

Paul Hulme er et sådant menneske. I november 1973 gik hans tiårige datter Kelly hjem fra skole i San Jose i Californien. Da hun gik gennem en frugtplantage, blev hun antastet af en teenage-dreng, som voldtog og derefter myrdede hende. Den unge mand blev kort efter fanget og dømt til fængsel på livstid.

Bror Hulme, der var tidligere biskop og på det tidspunkt tjente som højrådsmedlem, stod over for sit livs prøvelse. Det krænkede hans retfærdighedssans, at hans datters liv så brutalt var blevet taget, og det satte hans tro på prøve. Hans store smerte over tabet af en, som han elskede så højt, forstærkedes af vreden og bitterheden. Han søgte Herrens trøst til sig selv og sin familie.

Mens han bad om styrke, fandt han trøst i visheden om, at Kelly var i sin himmelske Faders kærlige varetægt, beskyttet mod verdens trængsler. Han blev også klar over, at hvis han ikke gjorde noget ved sin bitterhed, så kunne den true hans sjælefred og åndelige velbefindende.

Han opdagede, at hans tanker, vejledt af Ånden, gik til den unge mands familie. Bror Hulme vidste, at hans datter var tryg og glad, men hvad med den unge mand, som havde slået hende ihjel? Hvilket håb havde han om tilgivelse og fred? Og hvad med drengens familie, der også sørgede, men som ikke kunne finde trøst i nogen vished om, at alt var vel med deres søn og bror?

Bror Hulme besluttede at besøge deres hjem og tilbyde trøst og støtte. Da han traf drengens familie, forklarede han, at han forstod deres smerte. Men mens han udtrykte sin medfølelse, fornemmede han, at familien ikke helt forstod hans motiver eller det budskab, som han bragte. Han forstod, at det hjem aldrig havde været rørt af så enkle kristne principper som tro og barmhjertighed. Bror Hulme vidste ikke, om hans besøg havde hjulpet familien. Men ikke desto mindre skete der et mirakel i hans eget hjerte, da han følte bitterheden og vreden forsvinde og blive erstattet af barmhjertighed.[2]

VI TILGIVES, NÅR VI TILGIVER

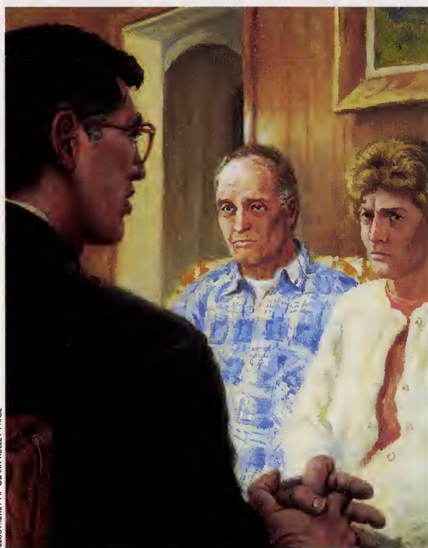
Skrifterne vidner om, at der er en forbindelse mellem det at tilgive og selv at blive tilgivet. Da Jesus Kristus vandrede på jorden, lærte han sine disciple at bede. »Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere« (Matt 6:12). Efter bønnen påpegede Frelseren:

»For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer.

Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser« (Matt 6:14-15).

I vore dage har Herren atter bekræftet det alvorlige i ikke at ville tilgive: »I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin bror hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd« (L&P 64:9).

Truman Madsen kommer med et bud på en af grundene til, hvorfor uvilje til at tilgive andre er en større synd end den krænkelse, vi har lidt. Han siger at ved at nægte at tilgive en anden, forsøger vi faktisk at fratage vedkommende forsoningens velsignelser: »Du er måske nået til et tidspunkt i dit liv, hvor du desperat beder og

ILLUSTRERET AF CLARK KELLEY PRICE

Da bror Hulme tilbød at trøste forældrene til den unge mand, der havde slået hans datter ihjel, skete der et mirakel. Bitterheden og vreden forsvandt fra hans eget hjerte og blev erstattet af fred og barmhjertighed.

hungrer efter tilgivelse for din egen skyld og synd. Men så vender du dig om og siger: ›Men ikke ham! Ham må du ikke tilgive! Jeg vil ikke tilgive ham, for han fortjener det ikke!‹ Derved lukker du for den kanal, hvorigennem Herren udgyder kærlighed, barmhjertighed og åbenbaring. Du forsøger at ophæve hans forsoning for andre. Det er som at smække tætte stålskodder for vandet.«[3]

Måske er det derfor, Herren siger: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

PROFETEN JOSEPH SMITHS EKSEMPEL

En gribende beretning fra Kirkens historie illustrerer det tilgivende hjertes kraft. William W. Phelps blev medlem af Kirken i Kirtland-perioden og blev en hengiven tilhænger af profeten Joseph Smith. Han blev kaldet til stavspræsidentskabet i Missouri. Senere, som følge af nogle økonomiske fejltrin og et uomvendt hjerte, forlod bror Phelps Kirken. Han blev bitter og erklærede sig som fjende af profeten. Hans frafald skete, mens profeten og mange af de ledende brødre var fængslet som følge af guvernør Lilburn W. Boggs udryddelsesordre.

Da profetens liv bogstavelig talt hang i en tynd tråd, vidnede William W. Phelps imod ham. William gjorde sit forræderi værre ved at underskrive en erklæring, der forsvarede en af de helliges værste fjender.

Hans handlinger var derfor med til at sende profeten og flere andre brødre i fængsel. Vi kan måske forestille os den bitre skuffelse, som profeten må have følt under sit månedlange fængselsophold, når han tænkte på det forræderi, som var udvist af mennesker han havde elsket og vist tillid.

To år senere, efter mange kvaler og bitter anger, sendte bror Phelps profeten et oprigtigt brev:

»Broder Joseph . . . jeg er som den fortabte søn . . . jeg har indset mine fejl, og jeg skælver ved tanken om det svælg, jeg har overskredet.« Han tryglede om brødrenes tilgivelse og bad om, at han måtte vende tilbage, om han så skulle udholde en nok så streng revselse.[4]

Profetens næsten øjeblikkelige svar står som et eksempel på tilgivelsens magt og hans eget storslåede hjerte:

»Kære broder Phelps . . .

Du kan nok til en vis grad forestille dig mine, ældste Rigdons og broder Hyrums følelser, da vi læste dit brev – vores hjerter blødgjordes af ømhed og medfølelse, da vi konstaterede din beslutning . . .

Det er sandt, at vi har lidt meget som følge af din opførsel – den bitre galdes bæger, der allerede var fyldt så rigeligt, at det var for meget for dødelige at drikke, flød sandelig over, da du vendte dig imod os . . .

Men nu er bægret jo drukket, vor Faders vilje er sket, og vi er stadig i live, hvilket vi takker Herren for. Og efter at vi ved vor Guds nåde er blevet udfriet af ugudelige menneskers hænder, siger vi, at det også er dit privilegium at blive udfriet af den ondes magt, blive ført ind til

frihed blandt Guds kære børn og atter indtage din plads blandt den Allerhøjestes hellige og ved flid, ydmyghed og uskrømtet kærlighed anbefale dig selv til vor Gud og din Gud og til Jesu Kristi Kirke.

Idet jeg tror på, at din bekendelse er oprigtig og din omvendelse ægte, vil jeg med glæde atter række dig fællesskabets højre hånd og glæde mig over den fortabte søns hjemkomst . . .

›Kom, kære broder, forbi er kampens gny,
for gamle venner er nu venner på ny.‹
Din som altid,
Joseph Smith jun.«[5]

Bror Phelps vendte tilbage til Kirken med fornyet gejst og iver. Hans kærlighed til profeten og hans taknemlighed for at have fået en chance til var dyb og oprigtig. Det var William W. Phelps, der talte ved profetens begravelse, og som senere skrev teksten til en af genoprettelsens mest storslåede salmer:

Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet, på jorden nu sker . . .

Offer og lydighed palmen ham bringer,
blodstænkte verden i hast dig omvend!
Vågn af din dvale, din brøde må sones,
alle skal se broder Joseph igen!

Hil dig, du seer, thi din Gud dig hjemkaldte
bødler og ransmænd ej håne dig mer;
endnu du virker for lidende brødre,
døden ej binder dig, elskede seer.[6]

FØLG EKSEMPLET, VÆRDSÆT PRINCIPPERNE

Joseph Smith skrev i samme brev til William W. Phelps: »Eftersom langmodighed, tålmodighed og barmhjertighed altid har kendetegnet vor himmelske Faders holdning til de ydmyge og angrende, føler jeg mig tilskyndet til at følge det eksempel, værdsætte de samme principper og derved blive frelser for mine medmennesker.«[7]

Med et tilgivende hjerte skrev profeten Joseph til den angrende William W. Phelps: »Jeg vil med glæde atter række dig fællesskabets højre hånd og glæde mig over den fortabte søns hjemkomst . . . ›For gamle venner er nu venner på ny.‹«

Profetens ord tilskynder enhver af os til at lære Herrens veje at kende og følge hans eksempel. Ved at gøre det vil vi bringe fred og tilfredshed ind i vores liv og måske påvirke andre til at vende tilbage til Frelseren.

Præsident Joseph F. Smith, hvis venlige adfærd og kærlige hjerte gjorde ham elsket blandt de hellige, gav dette råd:

»Vi håber og beder . . . at I vil tilgive hinanden og aldrig mere bære nag til nogen medskabning . . . Det er i høj grad skadeligt for enhver mand, der bærer præstedømmet og nyder den Helligånds gave, at huse misundelsens, nagets, hævnens eller intolerancens ånd over for sine medmennesker. Vi bør i vores hjerter sige: Lad Gud dømme imellem mig og dem, men hvad angår mig, jeg vil tilgive. Jeg siger jer, at sidste dages hellige, der huser en følelse i deres sjæl af ikke at kunne tilgive, er mere skyldige og lastes mere end han, der har syndet imod dem. Gå hjem og skil jer af med misundelse og had; skil jer af med utilgivelsens ånd, og dyrk i jeres sjæl Kristi Ånd, der råbte fra korset: ›Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.‹ Det er den ånd, som sidste dages hellige burde besidde dagen lang.«[8] □

NOTER

1. Jill Smolowe, »The Ordeal: Lives in Limbo,« *Time*, d. 16. december 1991, s. 22.
2. Forfatteren vil gerne takke Paul Hulme, der venligt gav tilladelse til, at hans historie måtte bringes.
3. Truman G. Madsen, »On Forgiveness,« LDS Social Services Seminar, d. 3. august 1978.
4. *History of the Church*, 4:141-142.
5. Ibid., 4:162-164.
6. »Priser Profeten,« *Salmer og sange*, nr. 17.
7. *History of the Church*, 4:163.
8. *Evangeliske lærdomme*, s. 215-216.

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

ROBERT
ANDERSON
McKAY

DERFOR VILLE JEG IK

Navnet tilbageholdt
FOTOILLUSTRATION AF CARY HENRIE

Så snart jeg var gammel nok til at forstå evangeliet, begyndte jeg at tvivle på det. Jeg spekulerede tit på, om evangeliet var sandt. Men mine forældre insisterede på, at jeg skulle gå i kirke med dem hver eneste søndag hjemme i Tyskland, selv om jeg ikke havde lyst til at komme. Jeg mente, at jeg allerede vidste alt det, der ville blive sagt, og den evige trædemølle kedede mig.

Eftersom jeg ikke havde lyst til at være der, begyndte jeg at blive kritisk over for Kirken og dens medlemmer. Jeg mente, at medlemmerne altid burde efterleve det, som de sagde i taler og vidnesbyrd til fuldkommenhed. Men jeg lagde mærke til, at nogle forældre og børn skændtes, at nogle mennesker rendte med sladder, og at nogle unge mennesker røg og drak. Forblindet af mine fordomme bemærkede jeg kun de medlemmer, som ikke styrtede hen for at hjælpe de hjemløse, som af og til kom ind i kirkebygningen. *Hvor er den berømte kærlighed, som omtales i skrifterne?* tænkte jeg. På en eller anden måde overså jeg dem, der virkelig hjalp andre.

Mens jeg var grebet af denne kritiske ånd, begyndte mine venner, som ikke var medlemmer af Kirken, at tilbyde mig cigaretter og spiritus, og jeg tog imod det. Men det var ikke alt. Efter en tid kom jeg senere og senere hjem, oftere og oftere, og jeg kom altid sent hjem i weekenden. Jeg nærede intet ønske om at gå i kirke, fordi jeg var så træt.

Disse venner – kombineret med det hykleri, som jeg mente at spore hos nogle medlemmer af Kirken, de fristelser, som jeg gav efter for, kedsomheden i Kirken, min stolthed og min ulydighed – fik mig til ikke at ville kendes ved Kirken.

Så begik jeg et fejltrin, som tvang mig i retten. Udsigten til at blive straffet, tvang mig til at tænke mig om, og jeg besluttede, at jeg måtte rette op på mit liv.

KE KOMME I KIRKE ...

... OG HVORFOR JEG GERNE VIL KOMME NU

DERFOR HAR JEG NU LYST TIL AT KOMME I KIRKEN

Jeg opsøgte et medlem af Kirken, som jeg havde tillid til, og fortalte ham om mine problemer. Herren tilskyndede ham til at sige de rette ord til mig. Han fik mig til at indse, at jeg stod ved en skillevej. Jeg måtte enten vende tilbage til Herrens vej eller synke ned i dyndet og gå under. Det var en svær erkendelse, men det stod så tydeligt, at jeg ikke kunne tage fejl af det. Min ven talte derefter med min far og bad os om at knæle sammen i bøn. Min far bad, og jeg fik tårer i øjnene, fordi Ånden var så stærk.

Jeg indså, at hvis mine forældre ikke havde insisteret på, at jeg gik med dem i kirke, kunne det være gået meget værre. Jeg kunne være faldet helt væk.

MIT RÅD

Jeg har erfaret, at venner uden for Kirken er gode nok, hvis man sørger for at vælge rigtige venner, der har de samme standarder som en selv. Hvis dine venner tilbyder dig noget eller beder dig om at gøre noget, som ikke er i overensstemmelse med evangeliet, bør du sige nej. Hvis de bliver ved med det, er det bedst at skille dig af med de venner, selvom det kan være svært. Det var i hvert fald svært for mig.

Jeg bryder mig stadig ikke om hykleri, men nu har jeg indset, at jeg har mine egne fejl at kæmpe med. Talerne i Kirken er stadig de samme, og møderne er også de samme – men jeg er ikke så kritisk mere. Jeg har erfaret, at kirkemøder trods alt kan være interessante. Det falder mig ikke let, men jeg prøver ihærdigt at høre efter. Jeg vil ikke fare vild igen.

Jeg udvikler et stærkere ønske om at komme i Kirken og holde budene. Det er svært, men med Herrens og mine forældres hjælp kan og vil jeg gøre det. Det er dejligt at have kærlige forældre og venner, som er aktive i Kirken. Det er dejligt at blive forstået, at blive taget alvorligt og at være elsket. Det er dejligt at vide, at Herren altid er der. □

Brigham Young

EN REJSE I ORD OG BILLEDER

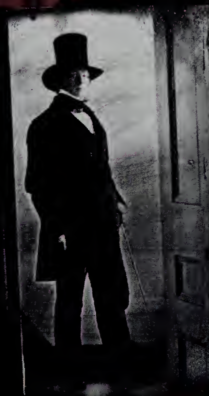
En samling af fotografier, kunst og genstande fra Kirkens anden præsidents liv og virke.

På første side i Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young læser vi: »Brigham Young var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges anden præsident, kolonisator og opbygger af et stort samfund af sidste dages hellige i det vestlige USA og en hengiven ægtemand og far. Han var en trofast discipel og apostel for Herrens Jesus Kristus. ›Jesus Kristus er vores anfører og leder,‹ vidnede han (*Deseret News Weekly*, 24. maj 1871, s. 5). ›Min tro er på Herren Jesus Kristus, og min viden har jeg modtaget fra ham,‹ forsikrede han (*Deseret News Weekly*, 21. maj 1855, s. 2). Hans liv koncentrerede sig om at opbygge og nære Herren Jesu Kristi rige på jorden.«

Følgende fotografier, kunst og genstande giver os et indblik i præsident Brigham Youngs karakter og liv.

Modstående side: Brigham Youngs briller; venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.

Herover: Brigham Youngs fødested – Whitingham i Windham County i staten Vermont – som det så ud i januar 1913. Foto: George Edward Anderson.

Til venstre: Brigham Young, 44 år, omkring 1845; kopi af en daguerreotypi taget i Nauvoo i Illinois.

Baggrund: Brigham Youngs kompagni ved vandhullet, af Minerva Teichert.

***Øverst til venstre*: Lion House og Beehive House, der tjente som kontor og bolig for præsident Young, 1860. Foto: Charles W. Carter.**

***Øverst midtfor*: En stol, som Brigham Young fremstillede i Mendon i New York på et tidspunkt før 1832; venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie. På en veksel underskrevet af Brigham Young d. 16. marts 1830 indvilligede han i at tilbagebetale et lån ved at fremstille »gedigne køkkenstole til 50 cents stykket«.**

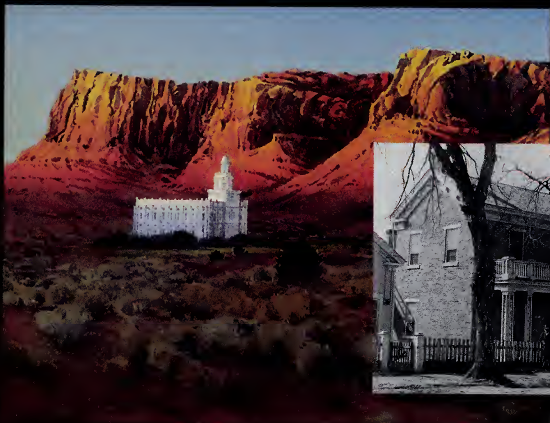
***Øverst til højre*: Præsident Brigham Young, 51 år, omkring 1852.**

***Nederst til højre*: Hat i bæverskind og silke samt specialsyede støvler, som har tilhørt Brigham Young; venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.**

***Nederst midtfor*: Det kompas, som præsident Brigham Young anvendte på rejsen vestover til Saltsødalen i 1847; venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.**

***Nederst*: Præsident Brigham Young med sine brødre, omkring 1870. Foto: C. R. Savage. Fra venstre: Lorenzo, Brigham, Phineas, Joseph og John.**

***Baggrund*: Præsident Brigham Young og hans kompagni slog lejr i nærheden af Colorado River under en rejse til det sydlige Utah i marts 1870. Foto: C. R. Savage. Præsident Young sidder i forreste række, som nummer to fra højre. Han er iført sin letgenkendelige høje hat.**

Presidents Office
G. S. L. City, Febr. 6th 1866.

Bishop R. L. Johnson
Fountain Green

Dear Brother

We intend resuming work upon the temple and tabernacle soon, and would like to know what resources we may expect to [illegible], on the work. You therefore will please inform me, as soon as possible, how much tithing, in kind, you have on hand, or expect to have the coming spring.

Your Brother in the Gospel

Brigham Young

***Modstående side øverst til venstre*: *Red Cliffs*, af Al Rounds. Præsident Young valgte det sted, hvor templet i St. George skulle bygges, og han præsiderede over indvielsesceremonien.**

***Modstående side øverst midtfor*: Præsident Youngs vinterhjem i St. George i Utah, som det så ud omkring 1935.**

***Modstående side nederst*: Brev fra præsident Brigham Young, hvori han i 1866 beskrev et fornyet ønske om at fortsætte med arbejdet på templet i Salt Lake City. Venligst udlånt af Gregory P. Christofferson.**

***Denne side øverst til venstre*: Stereoskopisk fotografi af fundamentet til templet i Salt Lake City.**

***Denne side øverst til højre*: Præsident Young, 71 år, omkring 1872.**

***Denne side nederst*: Et paraplyhåndtag i guld og perlemor med Brigham Youngs monogram. Venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.**

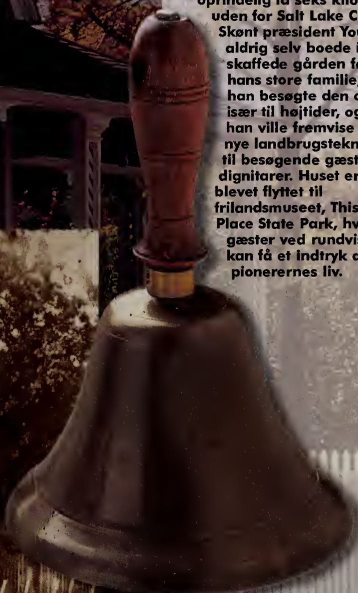
***Baggrund*: De tidlige faser af tempelbyggeriet i Salt Lake City. Foto: C. R. Savage. Tabernaklet i Salt Lake City, der blev indviet i 1875, ses i baggrunden med det »gamle tabernakel«, den oprindelige mødesal med skråtag, som pionererne opførte i 1851 til 1852, til venstre.**

***Øverst til venstre*: Brigham Young boede i dette hus i Port Byron i New York, da han var nygift og endnu ikke medlem af Kirken.**

***Øverst til højre*: Portræt af præsident Brigham Young, malet af John Willard Clawson.**

***Nedenfor til venstre*: Præsident Brigham Youngs grav i Salt Lake City, omkring 1882. Foto: Charles W. Carter.**

***Nedenfor midtfor*: Brigham Youngs hjem i Nauvoo i Illinois, fotograferet i 1907.**

***Nedenfor til højre*: Den messingklokke, som præsident Young brugte, når familien skulle kaldes sammen til måltider eller bøn. Venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie.**

***Baggrund*: Præsident Youngs hjem Forest Farm, der blev fuldført i 1863, og som oprindelig lå seks kilometer uden for Salt Lake City. Skønt præsident Young aldrig selv boede i huset, skaffede gården føde til hans store familie, og han besøgte den ofte – især til højtider, og når han ville fremvise sine nye landbrugsteknikker til besøgende gæster og dignitarer. Huset er senere blevet flyttet til frilandsmuseet, This Is the Place State Park, hvor gæster ved rundvisninger kan få et indtryk af pionerernes liv.**

FOTOS VENLIGST UDLÅNT AF SDH KIRKENS ARKIVER MEDMINDRE ANDET ER ANFØRT

Na'aman, dåb og renselse

Travis T. Anderson

En af de mest belærende passager om omvendelse og dåb i Bibelen synes egentlig ikke at have noget af gøre med nogen af delene. Det drejer sig om femte kapitel i Anden Kongebog. Det er historien om Na'aman.

»Aramæerkongens hærfører Na'aman nød stor respekt og var meget anset hos sin herre, for ved ham havde Herren givet Aram sejr. Men manden var blevet spedalsk« (2 Kong 5:1).

I det mest af oldtidens verden blev spedalskhed betragtet som urenhed. Det er ironisk, at Na'aman trods sin styrke og succes af sine samtidige blev betragtet en døende, uren mand.

De instrukser som Israel havde fået til at begrænse spredningen af spedalskhed omfattede en række særlige ritualer og renselseserklæringer. I 3 Mos 13 kan vi for eksempel læse, at præsten skulle anbringe et menneske, der var mistænkt for at være blevet spedalsk, i karantæne i syv dage, og derefter skulle han undersøge vedkommende for at se, om sygdommen vitterlig var spedalskhed. Hvis det ikke var tilfældet, blev personens tøj vasket og vedkommende blev erklæret for ren. Hvis sygdommen viste sig at være spedalskhed, blev karantænen gentaget. Hvis personen atter viste sig at være spedalsk, blev vedkommende erklæret for uren og udstødt af samfundet.

Hvis præsten bedømte, at sygdommen var gået i sig selv, blev den spedalsk betragtet som renset, ikke helbredt. På samme måde ser vi, at når Det Nye Testamente omtaler helbredelse af spedalske, så bliver det beskrevet som en renselse (se Matt 10:8; 11:5).

Disse henvisninger til en rituel renselse har helt klart en åndelig parallel. Synder gør os åndeligt urene. Det afskærer os fra Gud og samfund med hans retfærdige børn. Det kan føre til åndelig død. Ligesom Na'amans spedalskhed kan synder overskygge enhver jordisk storhed, som vi måtte opnå.

Men skrifterne lærer os, at synd ikke behøver at skride uhindret frem. Herren har givet os en måde, hvorpå vi kan opnå forladelse for synder og undgå dens frygtelige åndelige virkninger. Han har tilbudt enhver af os kraft til renselse i form af dåb og omvendelse. Det er ikke noget tilfælde, at Na'amans renselse fra spedalskhed minder så meget om den proces, som man må gå igennem for at blive renset fra synd.

Da Na'aman hørte fra en trælpige, at en Guds profet i Samaria kunne rense ham fra hans spedalskhed, drog han straks til Elisas hus. Klædt i al sin pragt anmodede Na'aman der om renselse fra sin urenhed ved Herrens profets hånd. Som svar på Na'amans anmodning sendte Elisa en tjener ud med instruksen: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren« (2 Kong 5:10).

Da Na'aman ville renses for sin spedalskhed, sendte Elisa sin tjener ud for at sige, at han skulle bade i Jordanfloden.

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Beskeden om at bade sig i Jordanfloden syv gange gjorde Na'aman vred, og han nægtede at gøre det (se 2 Kong 5:11-12). Han var tydeligvis ikke klar over den symbolske henvisning til de syv dages karantæne for en spedalsk i Israel og det rituelle bad, som skulle til for, at en spedalsk kunne erklæres for ren. Han var ligeledes ubekendt med betydningen af ydmyghed, lydighed og tro.

Na'aman synes at have været vred af to årsager: For det første fordi Elisa kommunikerede med ham gennem en tjener i stedet for at beære ham med et personligt svar; og for det andet fordi helbredelsen kun bestod i en enkel handling fra Na'amans side og ikke et dramatisk mirakel udført ved profetens hånd.

Her ser vi igen en åndelig parallel. Herren viderebringer på samme måde evangeliets budskaber, deriblandt omvendelse og dåb, ikke personligt og dramatisk, men ofte gennem ydmyge tjenere og Åndens stille hvisken. Han tilfredsstiller ikke forfængelige mennesker, som ønsker mirakuløse tegn eller personlige besøg.

Og ligesom Elisas budskab til Na'aman er befalingen om at omvende os og blive døbt en opfordring til at gøre både mere og mindre, end vi måske ville forvente. Det fordrer mindre af os, fordi det ikke kræver dramatiske ofre eller prøvelser. Og alligevel fordrer det mere, fordi i stedet for én stor bedrift kræver det en livslang forpligtelse til ydmyg lydighed og tjeneste. For at opnå syndsforladelse, må vi ligesom Na'aman ydmyge os og tro på Guds rensende kraft. Vi må sætte processen i gang ved frivilligt at træde ned i vandet for at lade os døbe af Guds bemyndigede tjenere. Den efterfølgende åndelige renselse, som bestemt hører til blandt de største mirakler, er også et af de mindst synlige, for det renser det indre menneske og ikke det ydre.

Na'aman blev til sidst renset, da han havde ydmyget sig og fulgt profetens vejledning. Det var Na'amans egne tjenere, der efter hans vredesudbrud opfordrede ham til at vende tilbage.

»Men hans tjenere kom hen til ham og sagde: ›Fader, hvis profeten havde sagt noget svært til dig, ville du så ikke have gjort det? Så meget mere nu, da han blot har sagt: Bad dig, og bliv ren!‹

Så gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan, som gudsmanden havde sagt, og hans krop blev så rask som en lille drengs, og han blev ren« (2 Kong 5:13-14).

Na'aman så ikke noget specielt ved de israelske vand eller selve nedsænkningen. Og det havde han ret i. Na'aman blev ikke helbredt af hverken vandet eller nedsænkningen, men af Guds kraft. Dåben virker på samme måde. Selv om den skal udføres med den rette myndighed og på den foreskrevne måde, nemlig ved nedsænkning, så er det ikke selve dåben, der udvirker renselsen. Det er Guds kraft, der renser.

Dåb ved nedsænkning er et symbol. Det hentyder til Kristi begravelse og opstandelse. Det vil sige, at det syndige liv dør, og at man gennem Kristi forsonings magt fødes til et nyt liv med åndelig kraft. Paulus forklarer:

»Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død?

Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv« (Rom 6:3-4). □

Skønt dåben er et symbol, tjener den også som indgangen til et nyt åndeligt liv. Når ordinansen ledsages af oprigtig omvendelse, gør den det muligt for Frelseren at befri os fra den åndelige døds skygge, så vi lige som Na'aman kan blive rene som små børn.

PRIMARY

HVOR STOR ER IKKE VORES GLÆDE!

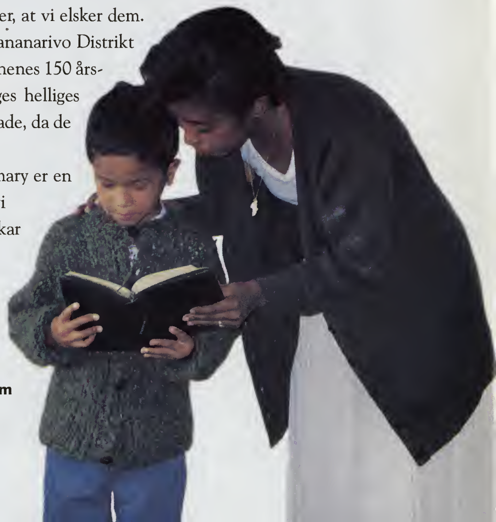
Fleurette Ranaivojaona

FOTO: RONALD L. KNIGHTON OG MERWIN WAITE

Hvor er jeg dog taknemlig for at virke i Primary! Jeg fornemmer, at børn er født til at prise, elske og herliggøre vor himmelske Faders navn. Hvor er de dog interesserede, når jeg fortæller dem om skrifterne og vores levende profets budskaber! Børn – både vore egne og dem, som vi underviser i Primary – forventer meget af os. De er klar over, at vi elsker dem.

Jeg tjener i øjeblikket som præsident for Primary i Antananarivo Distrikt på Madagaskar. Primarybørnene i vores distrikt deltog i Børnenes 150 års-jubilæumsudstilling på Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City. Hvor blev børnene dog glade, da de modtog deres certifikater!

Som en af Kirkens pionerer i vores land, ved jeg, at Primary er en af Kirkens grundpiller. Hvor stor er ikke vores glæde, når vi bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus til børnene på Madagaskar og – gennem dem – til hele verden! □

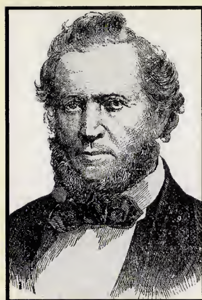

Ligesom søster Ranaivojaona, *herover til højre*, deler primaryfunktionærer fra Antananarivo 4. Gren, *herover* og *til højre*, deres glæde ved evangeliet med de børn, som de underviser.

***Josef genkendes af sine brødre*, af Baron Francois-Pascal Gérard, gengivet med tilladelse fra Musées d'Angers**

»Josef sagde til sine brødre: ›Kom herhen!‹ Og da de kom hen til ham, sagde han: ›Jeg er jeres bror Josef, som I solgte til Egypten. Vær nu ikke bedrøvede eller skamfulde over, at I solgte mig hertil. Gud har sendt mig i forvejen til livets opretholdelse‹« (1 Mos 45:4-5).

$8.50 On the first day of April next for value received I promise to pay Milton Sheldon or bearer Eighteen dollars & Fifty cents with Interest. Ten dollars of it to be paid in good Kitchen Chairs at Fifty cents a piece, well done off painted & Bottomed according to the usual mode of doing off such chairs

Mendon. March 16th 1830

Brigham Young

De fotos, kunstværker og genstande, som er gengivet i artiklen »Brigham Young: En rejse i ord og billeder« på side 36, giver os et interessant indblik i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges anden præsidents liv og virke.

